

צילום: יוסף אלכס

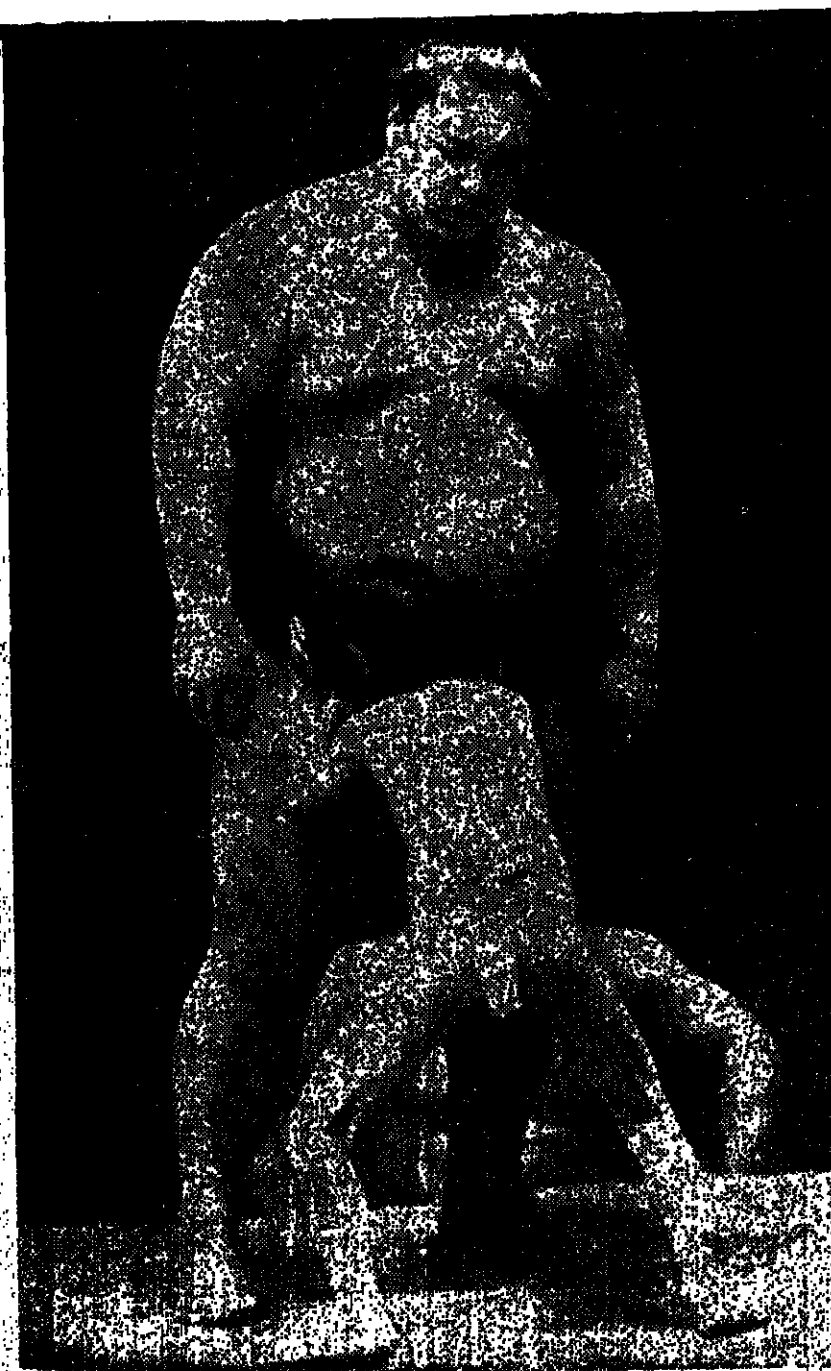
אין מסיבה

חגרי ברטניה, נגב מקצועי
ממריט, יושב פעמים רבות ב-
בית הספר בשל גיבושיו.
באותה מ, "שיבוטיו" הוא מנה
אל תחלת בית הספר בבקשה
חצונית לקבל יומי חופשה אחד
כדי שיוכל לחגוג את חתונת
הבספ שלו בחוג משפחתי.

בקשתו אושרה. חוקן ה-
מאשר יצא לביתו אולם חור,
לתדחמת הסוחרים, כעבור
שעתיים.

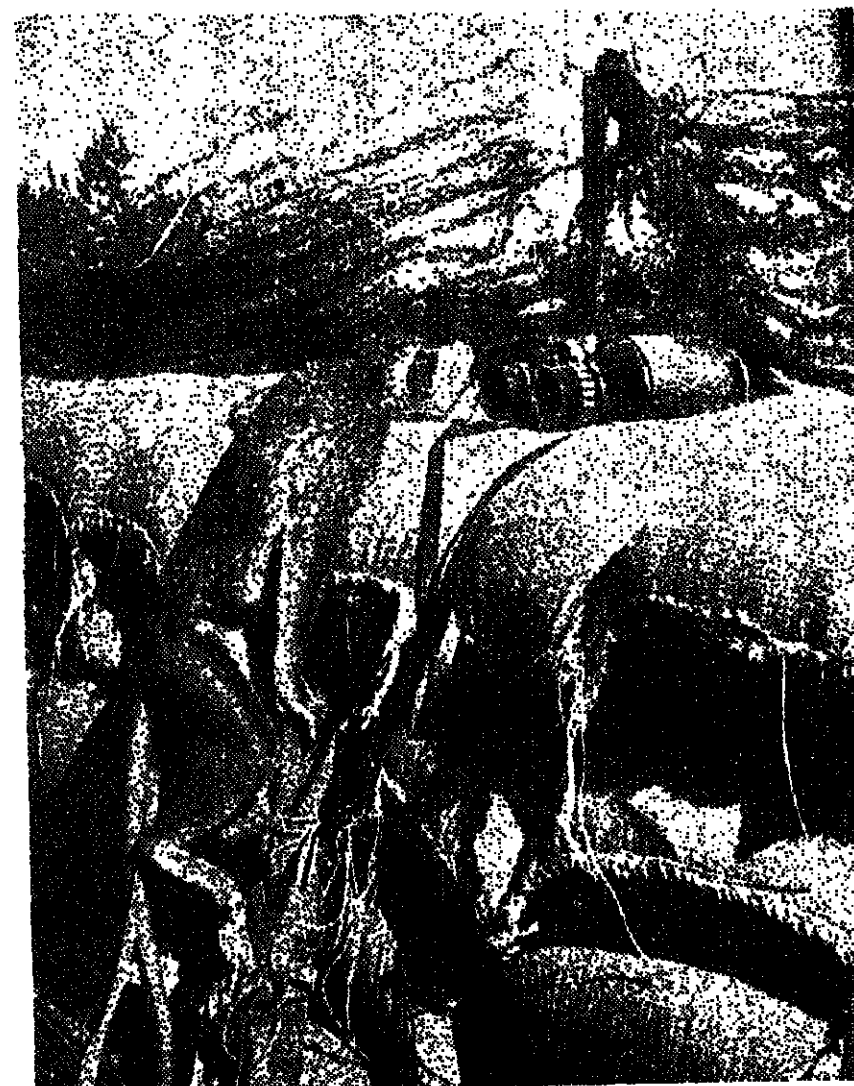
"מטען. אין מסיבה, אשתי
אינה בבת כי היא יושבת ב-
מאסר בשל גניבה מחנות
כלבו".

עולם מוזר

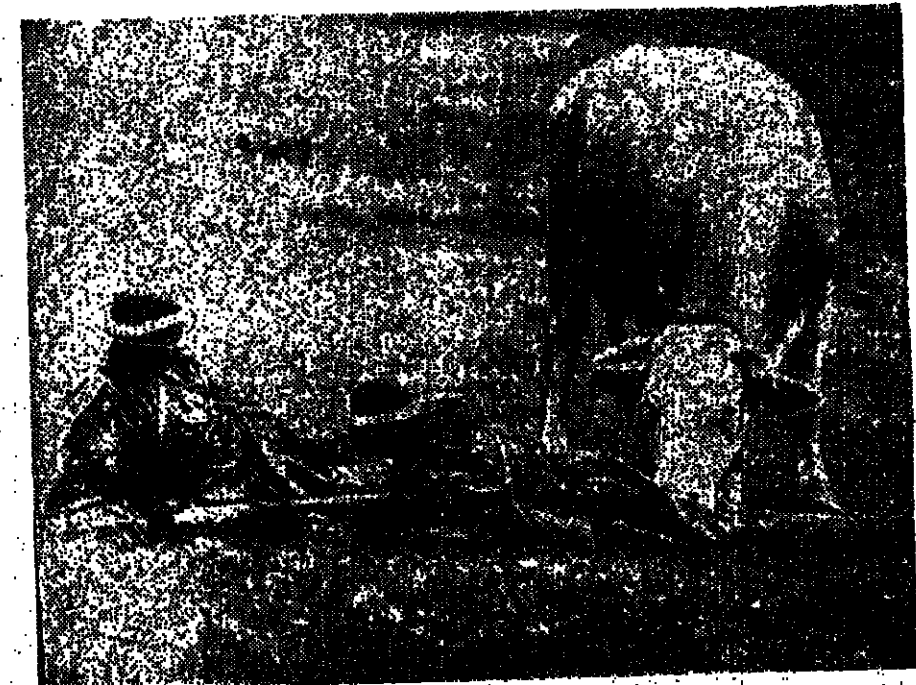
דוד ואלית במוקד

אלוף העולם בהאבקות, "סדמן" הוא קיסאנומי ומשקלו של
זה אנושי זה - 145 ק"ג בתחרות פומבית חתונה כנגדו נער כבן עשר
- ברורציק שניתן, בלי שלקן באומץ גב ניכר.

על חיות וחיללים

דמיון דיון פניע אליו צילום זה של
המיוני הצבא שם. בן התצלום לא ברור
האם התפרוזה של שני החיללים מוכח כל כך
שההבנה השבה אותם לעשב, או שזו פרה
פניסטיסית במשיח המתנגדת להשתלמות
הדורות האוויריים על הכרעה שול.

אופנה

על קביים

גיל דאסד קריסטין דאריסללי החליטו
לעבור את חסדוק מפאריז לבריסל כשהם
מחזיקים על קביים. לשעת השניים נחסד
בדרך זו חלק ניכר מן האנגליה החדשה
להליכה (כ-50%), והם מתכוונים להפיק
לכבוד 6 ק"מ בשעה.

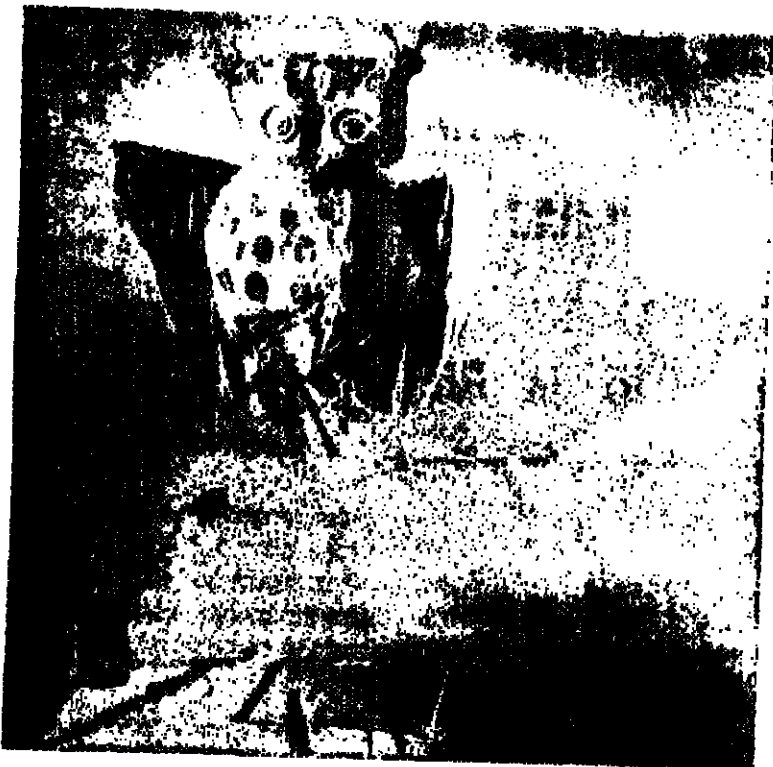
ספורט זה של קביים אינו חדש - כבר
בשנת 1891 עבר בריארת של השניים.
סילווין דירצאן את חדרו הפאריז למסעבות.
הוא 2946 ק"מ. הליכות קביים זו נחשבת עד
היום לשיא עולמי.

הנכר החזיר תוארוב ללכת לפי צור ה-
אונטון ילבש מעזה חליפה חשודה מחומרי
סינטטי חדש בשם "קבלארי" במגני נהפיר
דקטים בצבע כחול בולט יתרונו של המקי
צורן חדש שהוא עמיד להלוטין במגני כדורי
אקדח.

מעיינים עתה בייצור חליפות שלמות מן
חומר תחיש ומן לבנים האפילו גרמיים
אם כי לא ברור למי פת יצירת חליפות
בגרמנים עמדתו במגני חליפות.

כאן מן ארץ

במלאת שנתיים למותו
של בצלאל לב.
מייסדו ועורכו של „חותם“
עם צאת ספרו
„שומר לילה“

— צא החוצה צא, צא, צא
מכלי אני יוצא
חשלקס, אמרתי „אוי“
זא אני תוא, הינשוף!

הינשוף של חקיר
שיורר ומכיר
את כל חמי וכל חמתי
הוא הקים ולשחזרה
והוא אתה של טלי

היא אשך אותך עשתה
ונתנה לאחורונה
או אולי ושאל אותה
מו באן שלשה אותה!

רק שמע זאת הינשוף
שד חשמו קול צמזמ
והיו קל גרדו גחמתי
ואני איתו ביהד

לשעה שיר
על ינשוף עבוק

על ינשוף עבוק
חשעה הייתה חזות
ואני בחצרות
משוטט לי כאן בחנה
בלי מורא ובלי כל חחד

ותאום שמעתי רחש
משחו בין קול גלחש
משתכל סביב שביב
„מי זה פה, אימכל אביו“

למיון חקול פשעתי
ולכיתה „חוש“ נקלעתי
שם, בחושן, מן חקיר
בא חקול — בין חזוק לשיר

— „חושך, חושך, ששק, חושך“
בא מבאן חן פה חושך
מה אתה-בכל ערשה פה
משתובב ומשחזר פה

כמה אנשים נחבאים בתוך אדם אחד? יתכן שכמספר האנשים בהם הוא פוגש בימי חייו... לפחות, כזה היה צלאל. חמוני אנשים התרוצצו בתוכו. היה שולף אחד אחד — בשביל כל ידיו. וכמה היה הוא עצמו על ידיו. אולי זה מה שהיה משותף לכל הדמויות שנחבאו בו? הידידות החמה ביותר. הנותנת ביותר. חקשורה.

צלאל היה עורך, העתון. אך צא ושאל בין חבריו לעבודה, לכתיבה, לטיולי הכתבות ולכל מסיבות החברות שניצב במרכזן, ולא תוכל ללקט אלא מעט מאצרי מן חרשומים העצים שהותיר בהם. ובלכתה צלקות, אך לא נדבר בצלקות, שהיה הוא עצמו ודאי פוסח על עניין זה. אלא שהן קיימות. וכואבות. למעמים, במזג אוויר סגור — מרגשים אותן במיוחד.

במלאת שנתיים למותו יצא ספר שאולי לא היה רואה אור בגסיבות אחרות. ספר הכונס בתוכו שירים אותם כתב צלאל לפני שנים לבתו נועה, כאשר היה שומר לילה בביתה, קיבוץ גרשמואל. השירים נשמרו ב„ארכיון המשפחתי“, כחלק מחזונו משפחתי. אך אין ספק ששום קורא אלמוני לא יראה בהם מעין „יומן שלחם“, הם מתקיימים וזורמים בכוח מיתותם הם. מעט של חפרט, אל תמונה עולמו של הזולת. עבה מי שהכירו, מצוץ מתוכם צלאל בעל חפן השובב, התמים, האבהי, חקשוב. לרששי לילה, דממות ודוממות, צלילים, וצללים המקבלים חזות מיוחדת באפלה. כל שעשוי לחזות, בין סיבוב אחד לשני, בין גים אחד לגים שני, שומה לילה בקיבוץ. שומר לילה — סילחו לנו על חגיגתי המעט רגשני — המאוחד. בכוכבים שמעליו, באקליפטוס שלצידו, בציפורים ותולפות מעל לראשו בקיים שהוא חלק ממנו, בתוכו ומחוצה לו.

או בלי חזית וזרון (כזה היה רצונו של צלאל). חסר „שומר לילה“ וזרע אלהות אור על פה אחד מחמוני מנין. וכל השאר חלוא חזק שמור בלב ידידי. וזהו בלתי ניתן לשיפור. ואני וראוי כשירים.

הנושא הכלשתיני
מתקרב אל נקודת הרתיחה. וועידת ירבה היא שאלת השאלות. ביקורו של חוסין אצל סאדאת, כדי לתווך בינו לבין יאסר ערפאת הוא חלק מאותה גלולה שהמלך חקטן ייאליץ לבלוע.
ואם בגללות מדברים, אז גם אצלנו היה שמח כשרבין חזרתי שלא נשע עם חבלנים ואילו יריב היתנה את ישיבתנו עימם בכך שיכירו במדינת ישראל. קשה להאמין שאכן הם יכירו בנו, כי „זהו אירגון חרוצה בהשמדת ישראל, בהמשך פעולות הרצח והטרור, ואיננו רואה כל סיבה להכיר בגוף כזה, מה גם שמעולם לא הוכח שהוא מייצג את כלל הפלשתינאים.“ — דברי ראש הממשלה.
אחריו מאד בסוגיה זו. נראה כי במדיניות של אי-עידוד מנהיגות מקומית ליחודה ושומרון, דחפנו את ערביי השטחים חשיר אל דרועות מנהיגות זרה ועוינת.

על השחיתות
או שתיתנו לפתות משחטה או שאשחוט את עצמי ובני משפחתי — כך עמדה חש-בוע בעייתו של יצחק בן-שושן מעכו. מה עושים כשהסבין מונחת על הצוואר? ראשית דבר, נכנעים ואומרים „בסדר“, לאחר שהסבין חוזרת לכונה — מתחילים לחשוב באופן צלול על חשיטה, על הכיוון, על תקדימים ואז ראש העיר מתפטר מחעייתה. ה„הפי-אנדי“: חוזרים בהם מחחלטה, מוכיחים לו ליצחק בן-שושן כי השחית — את עצמו שוחט. חבל רק ש„הפנתרים“ תפסו „קריזה“ וה צבו כאיש אחד לציור, בבחינת שוחטים את בן-שושן במשחטה אשכנזית.

א' אומלל

הערפל חבד שכיטה את קפריסין דומה שחלל מתפור. התמונה שנת-גלתה אינה מרנינה כלל וכלל הארכיבישוף מאקאריוס, או מיכאל מוקקוס, יליד מאניה שליד מאפוס, חינו עוד מנחוג דמוקראטי, מיט-ראלי, שהאמין כי קושרים משורות חבא לא ירמו את ידם על ראשו של נשיא שנבחר מבחירות חזות חצטרף אל אותם מנחוגים אמי-עים ותמימים כאלכסנדר דובצ'ק שהאמין כי מוסקבה לא תעני לרמזם בטקסים עקרונית של ריבונות ודמוקראטיה, או איינדה בצילח שהאמין כי חבא הוא שיעור לו במימוש מטרותיו חסיאליסטייות.
ראש חת הצבאית ביוון, גנרל גיוקיס לוטש כבר זמן רב את עינו אל האי ועל נשיאו. שליחותו של גנרל גריבאט — כידול נכשלה. אולם הנגרל לא נואש וחמשיך בהכבדו עד כי מאקאריוס חש שחעיניהם סביב גרונ מתחזקת וחולכת. הוא חשף לעינו כל את מוזמנות אותה בתקווה שהדברים אומנם ירתייעו. תשובת גנרל גיוקיס הייתה שמה-קאריס חינו „גנרל חבוגדים בעם חיווני בכל תולדותיו“.
חקש האחרון ששבר את גב תמלל חיה האולטימטום ששלח מאקא-ריס לאותו גב דריש לחוצאי מקפריסין עד ל-20 ביולי 650 קצי-נים יוונים. מאקאריוס האמין כי אם „ידלל“ את שורות האויב — אולי יינצל.

הנשיא חחדש ניקוס סאמסון מיהר להכריז על המשך עצמאותה של קפריסין ומדיניותה הכלכלי מודחת. במרכז מצעו מתנססת סיסמת „ה„אנוטיס“ — איחוד קפריסין עם יוון.
שתיקת העולם, כבמקרהו של איינדה, הוכיחה לגיוקיס שאין לו ממה לחשוש. תכלה טען גיוקיס כי שאיפתו לספח את האי לא ברית נאט"ו ובכך להשביע ולהשתיק את המערב. ואכן המערב שותק ושכנע „ארה"ב כבר הסמיקה להצטרף שחיה. נגד התנגדות מבחוי. שבע שנים לאחר התחילת הצבאית באותוה מוסוף משטר-הגנרלים ליתנות מסיוע אמריקני גדול.

האוי"ם אף הוא אינו „מוקנציה“ שיש להתרגש ממנה. מועצת-הבטחון אומנם תתכנס וחטומים אף יבדוקו, אך אף אחד איננו מתכוון ברצינות להחזיר את גלגלי החוסטיות, לטלס את ניקוס סאמסון ולהחזיר את הארכיבישוף שחוזרת.
קשה לנבא לאן כל זה יוביל, אך הבחירה איננה בין סיכויים להסדרים או שואות, כי אם איזו מן חשואות תפסוד את האי. חאומלל קיימת אמשורת טבירה להתלקחות מלחמה בין תורכיה ליוון, שצבאותיהן כבר עברו למצב-הכין. אמשורת אחרת — מלחמת-אזרחים בין מוסוף תורכיה לרוב יונו, ואולי אפילו מלחמת-אזרחים כשתחנה חיוניות מתפצלת בין תומכי מאקאריוס לבין מתנגדיו. ואכן שלוש חאפשרויות — אינו מרגינות כלל וכלל.
סכל מקום, לקוזה של חושך יאבות ושפיות דמים צפויה לה לק-ריסין בעקבות חגיגת חגגלים בארצה, והעולם מרגל אינו מרגל פה ומצפון.

חֹתֶם
המערבת והמחנלה ביה, על המשטר, רח' גראבניור א' תליאבים, חמקן למכתבים, חמכות והערות: שירות, ש"ק נש"ל תליאבים, עורך דאשון וצלאל לב ויל.

העורך: ישראל וטיר, עריכה גראפית: „סיס“, צלמת: ירבה שולן, מוכרת: נורית לפרן, חברי המערכת: י. אופר, א. ברשלום, ס. גילת, נ. מנור, י. סובול, מ. שניט, י. קאני, נ. קוקה, ת. רה, ת. שור.

השבוע-איך היה?

לא די
לנו בעסקיה המפוקקים של הנחלת בנק א"י-בריט-ניח — אז לפי חישובי חאוצר ירדו חשנה ותרות מטבע-החוצר של ישראל בקרוב ל-400 מיליון דולאר. ביקורו של שר-האוצר האמריקני ויליאם סימון בא גם לענות על תביעת ישראל מאמריקה שתכסה את גרעונה שהוא שפני מיליארד דולאר נוסף על 2.5 מיליארד לרכש צבאי, שליחו של ניקסון חמק, יש להניח שאמתחתו תיפתח אומ-גם, אך אל נתמלא אם ויהיה קשר כלשהו בין זרימתו של חסוף לבין מימושו של החלטות מדיניות וצבאיות „מכאובות“ הקשורות להסדרי השלום.

המכר"ל
מומחית לחסותבך, היא בחוף אך ליבה בפנים. וכדי לחזור — יש לשלוח את הרב גורן אל הרב סולו-בייניק ואת הרב מנחם הכהן לגיו-יורק, כדי ששם, בק"ק שליד נהר החאדיסון, תיפולנה החחלשות הגורליות, וכובש תוכלת אכן נות עם בשורה מרשימה: במקום „החלכת“ יהיה מעתה „כמנהג ומקובל בעם ישראל מדור-דור“, שישו בני מעינו — נמנעה חוסטחה חגאלת, עכשיו ישנן עוד כמה „בעיות קטנות“, כמו: מה יגידו הרפורמים, שכלכבוד שוב של גורן הצטרפו לחסותדרות חגיגיות, מה יגידו חקוני-סרבטיבים שאף הם בדרך אל ציון, ומה יגידו מ"ם, ל"ע, ר"צ וכל האחרים — שאינם יוצאים מכליהם מרוב שמחה לראות את המכר"ל פגנים — על פי חנוסחה חחדשה. מכל מקום, אין דרכה של חמכ"ל מימחה סוגה בשושנים, כפי שחיה אולי רצתה.

מלך סין ואל סל

(תשובה לחיים שור)

מאת יהושע סובול

מאת יהושע סובול

ההתנחל במעלות, במקום...

כימים אלה, כאשר שר הבטחון מבטיח הגברת קצב הכנייה וההתנחלות ב"מית", כאשר הקי"ר בן-הארצי נסער סביב הוויכוח אם להתנחל או לא להתנחל בגשור, ובטריט שכוונו את קומדיית ההתנחלות בשכם, צאיה לה ממעלות סיפמה שבמצאות השוררת בארץ ראוי ללוות אותה בתפילה ובתיקוה: "בוא להתנחל במעלות, במקום..."

החיים, לדברי ראובן, באוירה של מעברת: רבים העדיפו לעזוב את המקום ולגור למקומות המציעים להם הריבה סחור מבחינת הנאיביות: משפחות רבות עקרו לחליטה ולשכונות-עוני ומצוקה סביב הערים והדולות. במיו של רובית ראובן ביקורת קשה על המדיניות שעמדה ביסוד הקמתה של עיירת הפיתוח: המוגנות והאולוסית, שרובה ככולה הגיעה מארצות נחשלות, יצרה מצב חברתי שבו אין את מי לחקות כדוגמה, אין ממי ללמוד, אין למי להורמות, אין דירכור ואין אטביציה לתחוקה. והוצאה היא, בסיבוגו חסר והפירות של רובית ראובן, שכל עיירת-פיתוח יש עשרים עד שלושים, "דפוקים" והנשאים על כתפיהם את כל גול העיירה, מפני שהם היחידים המסוגלים למלא התפקידים התנהגותיים-חברתיים, בעוד שאר האוכלוסיה, הנוכחית לחברות קוטרים הסובבים במעגל גזרתי סביב ליטפת הסעד, ליטפת-העבודה, קופת חולים וחורר חליה. העיירה הנוכחית למישקע אנשי של אוכלוסיה שאינה מסוגלת להעסיק עצמה, אוכלוסיה הנוכחת תחת גול בעיית קשה עד יאוש בחופשי והנרסם, העיירה, תרשאה וגידול חילדים, במצב זה אין אפשרות לעזר לטווח-ארוך, אין אפשרות לשקם: האנשים האחרים לשלל בבעיותיה של האוכלוסיה בחופשי הסעד, העיירה והתברואה נחבשים ללא חרך, לכבוח שירותיה.

ילדים מול "עובדות החיים"

מצב זה אין לתחמל על כך ששכונות שלמה עיירת תוספות בעיית סוציאלית-חיתולית-רפואית כלכלית אחת גדולה, במתקן שבעינינו לזרחת גילד העיירה, מתגלגלים מפני של רובית ראובן סיפורים, שר בכל אחד מהם למסר-שעה: סיפורים של ילדים הנדלים בחור הנחלות חברותית תחומית: מעשה כילדה שראתה את אמה שוכבת עם גבר זר, ומקבלת כסף, מעשה כילד שראה את אביו חורר לביתו שיכור, מכח את האם ושובב איתו חורר צעקת וגידולים, מעשה כילדים המכילים איהם לביד-הספר חומר מורגוראי, ומשכבים בחיבורים תיאורים פורנוגרפיים.

על רקע זה צומח בעיירה, בורר מנותק: צעירים בני 14-15 המפחחים שריון של אישיות ומתנחלים מכל מסגרת הורשת כוח-גוש של ירכון, אתריות ותחמרת, לאור שנמלטו ממערכת חנינוך, אין הם מנסים להיחלס בכל עבודה קבועה. הם מוצאים להם עבודות ארעיות של חמים שלוחה כבועה משהמרים דיה-החורר לביולו ולסיגוריות, ואת חשאר ממשיכים למצור מוריות אוויר-העצות, אותם אין הם מכלכים ואינם מעריכים, לאתר שגדלו במשפחה

וסטאטיסטיקה הממלאים את חדר עבודתו ואת, שעותיו הפנויות, לאחר שהוא מסיים את עבודת-היום כרופא, פסיכולוג, מרדכי חברתי ויועץ-לענייני-דורר בעיירה.

איך להגיע לרפואה מונעת

אמנם, ד"ר קוליקובסקי, תוקף את הבעיה מנקודת בלתי-צפויה לגבי רופא דווקא, מנקודת ראותו של מנתן, כיום יש בעיירה 1344 תלמידים ברשת החינוך העממי והחיתוני-מקצועי, הוא מספר ומחזקם וקוקים 140 לטיפול מיוחד ולהינוך מיוחד בכיתה טיפולית-מקומת. רובם של הילדים הבעייתיים הינם כאלה כתוצאה משיגור סביבתי, וקירוב ל-70% מהם אפשר היה להחיל אילו וכו משפחותיהם לטיפול קהילתי-רפואי נכון, והם עצמם — יצאו, וספק אם יחזרו. והוצאה היא, כדברי רובית ראובן, שרוב המשפחות בצבא מבני העיירה הינם, ונוכחי עצים רשואים מיט, רובית ראובן מכיר שלוש מבני העיירה ששימו קורט צעירים, הוא מכיר את העיירה לא רב, כאשר עושים חשבו שכולוסית: מעלות שוח בבדלת לאוכלוסיותם של עשרת קיטציות בינוניים, אפשר אולי לחבו למה התכוון משה דין כשקבע על מומן שרק ארבע עים אחוז מהאוכלוסיה עשויה לשמש מאגר סטטיסטי של שייסום.

תשובה לכל תביעות חללו מתחלת בכך שצריך לזרז לכל תרומות את כל הסטגנאציות והקריטיציזם המקובלים בארץ בכל הגונו השקפות חינוך, סעד ורפואה ולאפשר לעיירות הפיתוח מערכת סטגנאציות חדשה לגמרי, וכל יחידות שבתנאים אחרים אפשר להחזקם בעיירות-סוציאליות לחפשים משפחות, במעלות אני יכול להראות לך, וליבת קבוצות של שלוש-ארבע משפחות שכל אחת מהן שוחלת לספק תוספת מלאה לעובד-סוציאלית החרץ, אמר רובית ראובן, ובלי כל ממקן הוא מנתן מה שחי משפחות, שם שלוש משפחות, אשר לרפואה, יש לנו מה עוד רשואים על ששת-אלפים נפש (!) כולל התינוקות, ומסתבר שרופא המתייחס בצינונה לעבודתו אצלו צריך להיות ברושנות גם יועץ-דורר, גם פסיכולוג, גם שרבים, גם מרדכי חברתי, גם דישלומט וגם קצין-מורא.

למול של מעלות נמצא לה רופא נוח בטרותו של ד"ר צבי קוליקובסקי, המלוח: אח העיירה כרופא-ילדים זה שנים, להוציא-מולח לא נמצא לה עד החד חמישה צבי קוליקובסקי, ואפילו לא נמצא לה בית-הספר, המבנה בפי כולם, קוקות, רעד מלוע על סף של תפוחים, המבוסס על התבוסתות הלייזות העתיות, ואת דעתו הוא מבסס על נטיון של שנים על תיכרות העוקק עם הצינון חלשות בעיירה, ועל עריות גורשת של חקיים מקצים, ודיגנשות

להחליף פילנטרופיה בסעד משקם

שוכנו של קוליקובסקי היא עקרונית: כל חקך נים הקיימים כל מדיניות הסעד הנוגעת על גר שותיה ותקציבית, ססטו את חרגל, במעלות, שלומי, חצור, קריית-שמונה וכדורות, ובעיירה או בשכונות הדומות להן, צריך לנשח לבנייתם של רפואה מונעת ומביכות שתצמד בדי-בבד עם מדיניות סעד-משקם, במקום הסעד הפילנטרופי התגוב במדינה מאו שהקטיו את משרד הסעד וסיפלו בו כמו שטיפלו.

להכניס את העיירות לעידן הרפואה-המונעת שירשו להקים מרכזים רפואיים מתאימים, להגדיל במידת ניכרת את צוות הרופאים, והפסיכולוגים, האחיות והאחיות-הסופריות והמשרתים את האוכלוסיה, ובדי-בבד עם זאת להקטין את מייסר חילדים בנוסח ובכוחות עיי הספת כוח-אדם בהוראות, ורישות אלה העלה קוליקובסקי במכתבים ששיגור לרשויות המתיימות עוד לפני מלחמת יום-כיפור, אלה שאו לא שעה לכך איש: דנו בדברים בקצב התפוקרטי-רפואי והגיל, בא האסון האחרון, ולסעד ותפוצר כולם, ורובים שגראו קודם כהונה-רד נמתיים עתה בבחירתם, אם כי גם זו לסוכה, בשאלת הסאלה מדוע צריך להגיע למצבים בהם ייעשה הכל תחת לחץ ציפוני, במקום שהורבים יוכלו לטיפול יסודי מבעוד מועד.

שאלה אחרת היא, איך מביאים למעלות ולעיירות הפי תוח האחריות את כל אותם הרופאים, והפסיכולוגים, הסופר דים-הסוציאליים, הגננות והמורים, שהמקום משוער לעזר-הם העבר הלא-רחוק חזית, שאין די בתמריצים כספיים, מה עוד שבעלי המקצועות חללו כוללים להגיע במציאות הישראלית לרמה-חיים ולאיכות-חיים משובשים רצון גם מבינו תארץ ובפירות העדולות ובדיר כלל אין הם מגלים עם בגי שכבות חברתיות תחומיות: בחומרים, חשוכות של קוליקובסקי היא, שאין מנוס מליקול של המפריים עם חלוציות, ולשם כך צריך להסיר בכך — ולהחזיר-הדעת זו באיכות — כי אליהם לעיירת שירות במציאות תוכנית חינוך חלוצית מודרנית ראשונה, ותחילת של העינות חליו בה לא חסון, וכנראה ושה יהיה, מאשר באחזקות בגלל או בחרורו וסוגריו עד עתה אומר קוליקובסקי, ניהלנו בעיירות הפיתוח מדיניות אנטי-איוויה שבבבית, בכך שחונכנו אותן והקטנו להשחלות, ולעינו את חילדים לגיל חסירות, ונסתל משפחת גוססת: גלד בן שותף-עשרה משולטות ות שבעה-חודשים מחור לכוחלי בית-הספר, קלי-קוליקובסקי, כי באמצעות "סירות-ליה" וקליטת מתיישבים ניתן להביא לעיירות התחתון בינוניים לעבודות מורגנות של צעירים חרודים, שיראו אנדר מנוח חדש

לגמרי בהתיישובות בעיירות-הפיתוח, ועלו את רמת האוכי לוסיה בתן, ויהרסר לגאולות החברתיות ביטה דומה, אם גם מוויית שונה במיקצת, אחה שומע בדבריו של רובית ראובן, כשטוא מדבר על הסיסמה, "בואו להתנחל במעלות, במקום..."

גרעין ראשון מבאר-שבע

ש, גם רובית ראובן אינו מאמין בכך שדי בתמריצים כלכליים על מנת למשוך כוח-אדם מעולה למעלות, לדעתו, כלי מוסיבציה ציונית-חלוצית חוקת, לא יועילו סום תמריצים, לכן, רובית ראובן, דווקא בצעירים הנמשיכים לעלות להתנחלויות בשטחים, דווקא בהם אני רואה תמרי אנשי אשר אם יבין את חומרת הניצב, יעשה את המהפכה הנוכחת ויבא להתנחל במעלות, אם אלה האנשים הוריצים להצבים ציונית ולתרים אתגר, אין לך חיים בארץ הנואת אתגר גדול חשוכ מוח, זיכרנו של כך עם רבין בעת ביקורו במעלות, מספר ראובן, וקילטו ממונ מנדס לעשות הכל בכיוון זה, רבין אמר לי: רובית, לך ושכנך חברתי מרעיתי להתנחלות שיכנאו למעלות, ואני פאול לך הצלחה.

בינוניים באה העורה מכיוון כלתי צפוי, באחר ממו שטיי האחרונים פנתה קבוצה של צעירים מאוניברסיטת באר-שבע לרובית ראובן, ביקשה לזמן פגישת על פגח לבדיר אפשרות השתקפותם, בעיירה, רובית וימן למשיכה את ד"ר קוליקובסקי, בהתקידו כרופא ילדים, מתלוצץ רובית ויחד יסבו עם אנשי אוניברסיטת-הנגב ובדקו הסדרויות התוצאה: שנים כבר עובדים במקום בשירותי-העזרה, המישה גוסמים יאשרו, באחד באוגוסט, וסאר חברי הקבוצה, המונה ברבע שישות-שני איש, יאשרו באחר בסטטמבר, עם הקבוצה נמנים מוסטבי-האוניברסיטת שפדון עד עתה כמסיונסטים בפקולטות השונות, והללו הביטו רצונם להשתלב במעלות, במסגרת העיירה הצעירה, נקל לשער איזה הריסה צמחנה לייצור ליונות חור, עתה מנתן רובית ראובן מרס עם קבוצה מהפסולת להחללות ברח"ב, המתעניינת אי היא באפשרות להשקט בעיירה.

למרות שכותב שוררן אלו דרוק מהשקפות מיליטארי-סיות, וייתר סבור כי כיום שר יונוט שר משפחות ומשפחות לחנות בוענקת נמשים לביתו, אשה וילם לזמן שלמעלות פוסתה לפינת-ישראל, באצור, אוכלוסיותיה ואל באוכלוסיות עשרה קיבוצים בינוניים, כדבריו של קלי-קובסקי, השקטו בעיירות הפיתוח מנס מדי, ואנחנו מכללים, ומקור בתאגיד להשקעה: ים של בעיות קשות, ומצאות מראות ביותר כאשר אוכלוסיה זו גדל-שחל לתרומת בטחונת בצורת טיפול-עמילת.

יוסף ימבור ז"ל - עול-של-מצוות

לפרסם או לא לפרסם

לפרסם או לא לפרסם

מאת צביה בן-שלום

עורכים ועיתונאים משוחחים ב"צוותא" על דמות העיתונאי ותפקיד העיתונות בחברה.

הדיון נועד להתייחס לעיתונאי - דמותו והשפעתו על דעת הקהל.

לא העיתונאי המסויים, האחד, שלציון עשר שנים למותו נערך הערב, ותמונתו הגדולה, במסגרת שחורה, ניצבה על הכמה מעל זר פרחים לבנים. יוסף ימבור היה כבר לאגדה, והשאלה היא, מה היא דמותו והשפעתם של אלה העושים את המלאכה הזו. מהו העיתונאי הישראלי המצוי, והרצוי.

האולם של "צוותא" היה מלא.

התכנסנו כאן, - אמר רכז צוותא שמעון מנחם בדברי הפתיחה - תבורה של ידידי יוסף ימבור, מרן ועד אילנה. הוא היה ידיד של כולם. מדי יום היה מגיש, מעל דפי העיתון, לכל המוסדות, את החשבון של אדם חסר אמצע עי לחימה. בואו ראה את ייעודו...

אך בואו נבחר אנשים רבים שלפי גילם הכירו את ימבור מסיפור בלבד. אם בכלל הם לא באו, מן הסתם, לחלוק לו כבוד, אלא להאזין לדיון. לשמוע מה יש לומר ל"ארבעת הגדולים" שעל הכמה: חנה זמר - שריכת "דבר", ד"ר אמנון רובינשטיין ממערכת "הארץ" (ולשעבר מ"הארץ"), שלום רוזנפלד - מעורכי "העיתון" והמנחה הזרים שור, מעורכי "על המשמר". אולי קיוו לשמוע מרבות מקצועיים, אולי ציפו לעימות בין העיתונות המועילית וה"מיסחרית" - שזו מיוצגת, מיסטי-פיוטי, אולי פשוט גרושא מעניין.

עיתונאי - זה ייעוד או מקצוע? - שואל חיים שור ורומנו של השקטור בצטט את ימבור: "ובכל זאת עלי לכתוב מאמר זה (על חנה זמר). יכולתי לומר כי גבר גדול המתייב אותי לעשות כן. אך אין זה עניני של גבר בלבד. חובתי היא לכתוב. באמרי הפעם, עלי לכתוב" אין מירשם של הדברים כי ווגי צריך לכתוב. משמעות הדברים עזת יותר, תקיפה יותר, מרת לאין-שיעור. עלי מירששו: על הוטל עלי לכתוב; עלי מירששו: וזה צו לכתוב; והכרת בחינה עול-של-מצוות...

יש לנו גאלרית שלמה של אישים ציוניים - מפרש חיים שור את השאלה - שהיו עיתונאים, חרץ, סוקולוב, בליקסון, כנגלסון, שרת והרשימה ארוכה. האם זה מקרה? מהו עיתונאי ומיהו עיתונאי? האם העיתונאות היא מקצוע או גם ייעוד, ואם ייעוד - מהו ייעודו של עיתונאי?

לדוות, לפרש, לבדר

אפשר לדבר על העיתונות והעיתונאים בכללה המשיב הראשון הוא אמנון רובינשטיין - כמי שאי אפשר לדבר בכלכלה על רופאים או שרברבים. על עיתונאים לא כל שכן. זהו מקצוע שיש בו מונקציות שונות. לאיוו ממן אנו מתכוונים? לדוות? לפרש? לבדר?

מונקציה אחת של העיתונאי היא למסר אינפורמציה. זהו תפקידו של הרפורטר. עליו לאסוף מידע, לספר על המרחש, להיות ראוי - אם כי ראי מעטות - של המציאות. מונקציה אחרת היא זו של המוביליזט: לא רק לדוות אלא גם לפרש. להיות לא רק מראה אלא גם מצפון.

המונקציה השלישית היא לבדר. ואין לזלזל בתפקיד זה של העיתונות. המסמך צורך מסיים של הציבור. אלה שלוש המונקציות ויש קשר ביניהן. המוביליזט וקוק לדיועו, הרפורטר אוסף את המידע לפי אינטושה השקפה עצמית ושנייה חייבים לכתוב בצורה מעניינת. לגבי שנייה הענין מוטה מכשיר להשפעה. לגבי המוביליזט הצורך להשפיע הוא כורה, דחף פנימי - וזהו ייעודו. תפקידו של הכתב הוא לגסות ולהפריד בין דיעה לבין עובדה. אין זה קל - אך זהו הייעוד שלו. הוא יותר מקצועי.

הערות של אמנון רובינשטיין כי העיתונות מוטה ראי מעוות מעוררת תגובה בואלם. צריך להסביר.

מדוע הראי מעוות? כי העיתונות אינה משקפת את המציאות אלא את התחלוציה של החיים. היא עוסקת במקרים של סטיות מן השררה. כתובה חוביתות הן נזירות והקורא שוכת אותן. מה אפשר לכתוב על כך. שאף אחד לא טעב בים? העיתון אינו מדווח על חשיבה.

חנה זמר סבורה כי עיתונאות היא קודם כל מקצוע. אבל בבורת מודרנית, שבה התחממות היא רבה ויוצא רח תלות גמלה, והפך כל מקצוע לשליחות. מי שאינו רואה את מקצועו כשליחות כלפי אלה שעליה לשרת - מעל בתפקידו.

בעיתונות המצב יותר חמור, כי היא חובעת ליצמם - בשם הציבור שעליה לשרת - חירות רבה לא מיקוה. לא הכוללת - כי וזי היא מייצגת את חושש הביטוי. כל אחד יכול לחיטט למקצועו. להבא ייעודו, לפרש

אמנון רובינשטיין - העיתונות משקפת תהולותיו

אותן, ואין עלי מיקוה - והדבר מחייב יתר אחריות ואת השליחות המיוחדת בעיתונות. אני מסכימה לאמנון שהעיתונות היא ראי מעוות, כי הקריטריונים שלנו אינם אובייקטיביים. תפקידו של העיתון לסייע לאדם להתמצא בעולם שבו הוא חי. לכן צריך לתאר את המרחש - לא רק שלילי אלא גם חיובי - וצריך למעמם להסביר. חובתי כעיתונאי להביא עובדות בפני אנשים אשר באותו זמן עושים בשבילי דברים אחרים. בכל שור רוצה להשפיע - זה חובתי. אך אני מכבדת את הקורא שלי והשפעתו עלי מתבטאת בזה שאני נוחנת לו כלים לשפוט. אינני נוסכת למות שלי.

עם זאת באלצת חנה זמר להסכים ש"הכלים לשפוט" הם סלקטיביים.

למערכות מגיע מדי יום ביומו חומר ויכול למלא עשר רים גליונות. אין מקום לכל העובדות. כאשר אתה עושה את הסלקציה אתה מפעיל את כוח השיקול שלך. וזה תוליד שרידותי אין אך מגוס ממנו.

שלום רוזנפלד מאמין שהעיתונאות היא שליחות שלם ביצועה יש צורך במקצוענות ממדרגה ראשונה אין זה מקרה לדעתו, שמדינת ישראל קמה הודות למלחמתם של כמה עיתונאים-ציונים.

השליחות שלנו לא הסתיימה, להיפך. אנב אמנון לא חוכי מונקציות נוספות של העיתונאות: העריכה, האיש שעושה את הסלקציה ובואת השפעתו - וזה העורך.

עושים את המאורעות

דעת שלום רוזנפלד יכולת העיתונות, עיי מירסום או אי מירסום של דברים, להשפיע בכל החומרים, כולל שמירת על עצם קיומה של המדינה. ולשם כך דורשים אנשי מקצוע.

מה הם הכישורים הנדרשים מעיתונאי? קודם כל כשרון, כפי שזה נדרש בכל מקצוע. ובראש וראשונה השכל הישר. עיתון אמריקני הסביר פעם את חשיבותו של השכל הישר עיי שורה של דוגמאות. דת ללא השכל הישר הוא אמונה עצמית; דמוקרטיה - שגם גם חוצים מצד אנשים; ומוסדות, אנאריקה: סדר ללא השכל הישר הופך לדיקטטורה. הם לא תיארו לעצמם מה זה עיתון ללא שכל ישר.

מעריכי - צועק מישור מן האולם, אך המודיעים מתעלמים ממנו.

עיתונאי ניצב תמיד בפני הקונפליקט, - מסביר שלום רוזנפלד את השליחות שבמקצוע - העורך מחליט מה לפרסם; הרפורטר צומד בקונפליקט בין רצונו לגלות דברים לבין חושש שסירסומם עלול להביא נזק עצום לעצם קיומה של המדינה, שגם גם חוצים מצד אנשים; ומקשה, אנשים לשכנע אותם שחונק שיערים עיי מירסום הידיעה אינו עומד בכל יום לענין. שהיא מעוררת, בציבור, את הקונפליקטים ואתה על העיתונאי לטתור בעזרת השכל הישר...

עד מה דובר על העיתונות או העיתונאות. אך לא על העיתונאים כפי שהם.

חיים שור מקויד בשאלת חשניה את הנושא למסלול המודר.

ישנם אפוריזמים רבים על העיתונות. אחד מהם: שורן כי העיתון הוא בית קברות של עינות. אור - חניני יותר מגדיר אותו כמסורת העשית בהתקין אלה יריבים על הקונפליקטים בין הרצוי והמאוי. הכח ברוך בעיתונאי הישר

חנה זמר - לסייע להתמצא בעולם

אלי המצוי, את, חנה זמר, אמרת פעם, כאשר קיבלת את מרס סוקולוב, כי עיתונאי, מן הדין שתהיה בו מידה רבה של עוונה, כי הוא עוסק במעשים של אחרים. האם העיתונאי הישראלי המצוי נחון בעוונה?

חנה זמר מספרת מנין שאבה את רעיון העוונה העיתונאית.

כאשר הייתי בוושינגטון גנשתי במסדרונות הארים עיתונאים מכל העולם, ואחוז גבוה מהם היו עצבנים וממורמרים. שאלתי קולבה איטלקי מה דעתו - האם המקצוע מרשן יותר אנשים בלתי מאוונים מאשר כל מקצוע אחר, או שהעיתונאים נעשים עצבניים במרוצת העבודת. הוא הייתה ארוכות חושבי שלדעתו המקצוע הופך את האנשים לעצבנים. הוא הסביר זאת במשטות: אאתה מצפה כל חייך שמישהו יעשה משהו כדי שיוכל אתה להגיב על כך. אינני רוצה להיות כה ציצוני, כי אני מאמינה בחלוקת התפקידים בחברה המודרנית.

באשר לחכונותיו של העיתונאי חלקת חנה זמר על שלום רוזנפלד.

שלום אמר שאת העיתונאי מחייב קודם כל השכל הישר, טוב, קודם כל צריך שיהיה, אך יש דברים אחרים שתורו למשמעת פנימית אפשר למדור אותם. כגון - הפרופורציה הנכונה. העובדה שלעיתונאי ישנה במת, מעליה הוא יכול להביע את דעתו, מחייבת אותו לענווה. אל לו לחשוב שהוא חשוב מבני שיש לו אפשרות להשפיע. אך פרט לענווה נדרש העיתונאי לחוש מרוסרציה ולגסיון הוגן להבין את הנעשה, לחקור את כל הצדדים שלו ולהבין את המטיבציה. עלי לבדוק את העובדות ולחשוב קודם כל על הנושא ולא על החתימה שלו בראש המאמר. ויש גם עיתונאים כאלה.

בעשור האחרון - אומר שלום רוזנפלד - אנו עדים למאורעות שלא היו מתרחשים אלמלא דיווח עליהם אמצעי החקשורה. באחייב, למשל, התרחשו לא מעט אירועים אלימים רק מבני שהמארגנים ידעו שהטלוויזיה תנציח את האירוע ותאלימות הנביר את הרשש. השפעה דומה - אם כי בקנה מידה קטן - יש גם לעיתונות. העיתונאי היום לא רק מדווח אלא גם עושה את המאורעות.

עתונים גרועים מכידונים

קו המנחה כל עיתונאי - לדעת שלום רוזנפלד - צריך להיות חידוק. חידוש אחר ואמת. אולם האמת אינה קלה להשיג. אתה משוחח עם המישהו אנ שית מוגלת ראשומון.

העיתונאי חייב לשאוף לקבל את מירב האמת לפי מיטב מצפונו. כי שיכול לומר לעצמו ולעורך - גיטיה לברר את הכל וזה מה שהעליתי לפי מיטב מצפוני. ומקשה, הגדולה ביותר של העיתונאי היא עובדה חדשה, והתגלות לאחר שירסום את מימצאיו וסותרת אותם. אם הוא מתעלם ממנה - מעל בתפקידו.

אמנון רובינשטיין אשר, לדבריו, הגיע לעיתונאות בדרך מקרה ודעיון חש עצמו ניצב בפני צייר המיחור. סבוה שהעיתונאים הם ציבור מגוון - שחונקים או סימפטיים, כמו כל בני אדם. אולם העיתונות, במשורה, היא ארגונית ואינה נוסקת בצבעות יתר.

הסיבה לכך הוא שהעיתונות בישראל אינה נושא לביקורת. לא ריחוק עיתונאי שמוטל לו הענין שמתכוון לא "הכילה" איליו מלוא אמת. אחר-כך מעט לא ריחוק עיתון שמתגלגל מבלי שתתבקש או אפילו נדרש להתחשב.

חיים שור - ייעוד או מקצוע?

באני המני של האולם יושב חייב מיל. שלום כהן וחבורה גדולה של פנתרים ומדי פעם הם מרימים קול. חיים שור מבטיח לכולם זכות דיבור וכות שאלה, אבל יותר נעים לצעוק. בחור הכולמו של קיראות ביניים לא דווקא ענייניות איש אינו משגיח שהמחיריים לא החיחסר לשאלה גושה: מהו העיתונאי הישראלי המצוי. ואולי גם כהן מעל החוק הבחלי כתוב שהעיתונות נוצציה עומי דים מעל לכל ביקורת.

בואו מסתפק חיים שור בחיבור העיתונאי הרצוי ועובר לחלק השני של הדיון - ההשפעה.

"אפילו גפוליאן אמר שיש לחשוש יותר מארבעה ציחוי נים עוינים מאשר מאלף כידונים. יליג שאל - למי אני עמל? ואני שואל: למי אנו עמלים? באיו מידה יש הרגשה שאנו משפיעים על דעת הקהל? מהי דעת הקהל? האם לא קיימת תופעה שהעיתונאי המצוי כוחב מה שהקהל רוצה לקרוא ואינו נחון ביטוי לאני מאמין שלו?"

שלום רוזנפלד סבור כי לעיתונות בארץ השפעה רבה. היא גילתה פריצות היסטוריות, ששינו את פני הדברים. היא הדיחה את בני-גוריון אחרי גילוי, המרצה, היא העלתה ותורידה את משת דיון.

מרים להשתכש במלה, מחולל, והעובדה שהעיתונות לא ידעה עובדות מסויכות, שהיתה שוחטת לאידיעה או לקונפציה המקובלת - גרמה להשפעה שלילית. אילו יוחלל לעיתונות גישה למקורות מידע מודיעיני, ייחבן שהיה נחרטה בפני החתפתחות העתידה לבוא ולמונעה את אשר התרחש.

האם העיתונאי משקף את דעת הקהל? קשה לחיח משטני בנושא זה. ישנה השפעה גומלין בין מה שעיתונאי קולט ונחון לכך ביטוי בכתבותיו לבין השקפותיו האישיות. כאשר העיתונאי מבטי את אשר קלט מהציבור ואחרים שהוא מחמיא להמון, אך וזיה חוששה לגיטימית כי צריך לדווח גם על חלקי הרוח בקרב הציבור. מעט כתבתי שכאשר דריך עוריאלי קרליבך רצה לדעת מהי דעת הקהל הוא יצר אותה, וגם בואת יש אמת מסוימת.

העיתונות כמסור, - אומר דיר אמנון רובינשטיין - היא אחד מגורשי ההשפעה החזקים ביותר בארץ. אין אצלנו קשר ישיר בין הכותב לבחור, והעיתונות מילאת מונקציה של מבקר הציורית, של המרלמנט, של תאמציון. עם זאת אין בכוחה להשפיע על דיועו מושששות ומגובשות במקרה של אקיריה וביורם יוחת העיתונות תממח-דעים כי יש להתוודי את ומליטים לכמיהם. והמשלה לא קבלה את דעת העיתונות וכאשר נצור מאוחר יותר סקר דעת הקהל התברר כי מרבית הציבור מצדיק את תולעת הממשל. לה העיתונות אין בכוחה לשנות את הממשל העוליתי או הכלכלי. הוא מועלת ומשפיעה בואוים - כאשר אין מוסד אחר, במקום שיש בו מיסדר מוסרש - השקעתה אסתית.

חנה זמר מתווקת בודיעה כי יש לעיתונות השפעה על דעת הקהל ועל היעסד.

אינני יכולת למדור את מידת ההשפעה על דעת הקהל, אך המחשבים ושיכוו שהיא וועלכת וקטנה ככל ששעלת השכלתו של הקורא. ככל שאחת יותר מצוי בגושא אתה מווח משפיע זה גם סוד השפעתו של העליוויות המגיעה גם לציבור. שאינו ידע קרוא וכתוב.

אינני יודעים מה השפעת העיתונות על המוסד הכלכלי או על המורשים שום מקרה בוח מבלי שאיש יריש בכך המוסדות העליליים השומים לביקורת והשפעה שהעיתונות עליהם רבה.

היא מספרת מעשה באסטרטן מפורסם שחזרהא בבית מלון מפורסם ונזכר בלילה בעיתון. אותו מפורסם שעוב בפני ששנא בחור מקט - נקע בביכרה צוה, אולם לא צויין

שלום רוזנפלד - מהו עיתון ללא שכל ישר?

שם המלון. עיתון אחר כתב את שם המלון אך לא מירש את סיבת העויבות. מי שהיה מפורסם גם את שם המלון וגם את המקק היה מסתכן במשפט על הוצאת ידיה. לבחי המלון יש כסף לשכור עורכי דין מעולים - העיתונים אינם נגמים עם העלית הפינאנסית.

למה הראי מעוות?

היי שור מכירן על רשות דיבור לקהל, ומן האנק הימני עולה על הרוכן מוני יקים מ,המחורים ח" שחורים. הוא קם לידר ולהביא את דעת המנהירים יען כי אין להם עיתון. הקהל המכוסר מסריר וסוני - מעורר עיי כל האנק הימני של האולם - שוען שהעיתונות היא צנובה ועור איר, שהיא מבאית לחורבן תארץ, ושאחם ואשכנשים עושים גלו לסמריים מה שעשו למם באירופה. כיוון שסימן שאלה אינו נראה באותם שואל חיים שור עד מהי יש ברצת השואל לבר.

עד שאגמור - מתקשש מוני יקים - אני מסכים שלכלי ההקשורת יש השפעה. הם יצרים אירועים. הנה אמנון רובינשטיין, אדם נחמד, מליכוד נחמד שעלה בזכות הקשרים האישיים שלו עם העיתונות לורה הפוליטית, אבל אנוניו הנחורים איננו נחמדים ואין לנו קשרים.

חיים שור מעליח לשכנע את מוני יקים לסיים אבל השואל הבא - אשכנזי דווקא ופן וזוהקים - גם כן מתחוכן רק להביע דיעה. מה פתאום העיתונות היא ראי מעוות? והא צריכה לשקף את המציאות...

אחד והנחורים מציג שאלה ישירה לחנה זמר: מה בקשר למתמחות של עיתון המציג מפלגת - באילו לחצים הוא מעליח לעמוד כאשר הוא מגלה דברים העולים לחוץ למפלגת האמנת אותו?

חנה זמר מנדישה בחוקף כי העיתון שלה הוא חופשי ואמנון רובינשטיין נחלץ לעזרתה.

אינני איש, דברי ואני אובייקטיבי. עובדה שבדבר נחששו יותר פריטות שגרשו לאכרן חוקרת של העלסון מאשר ככל עיתון אחר. נחייב נספ, למשל...

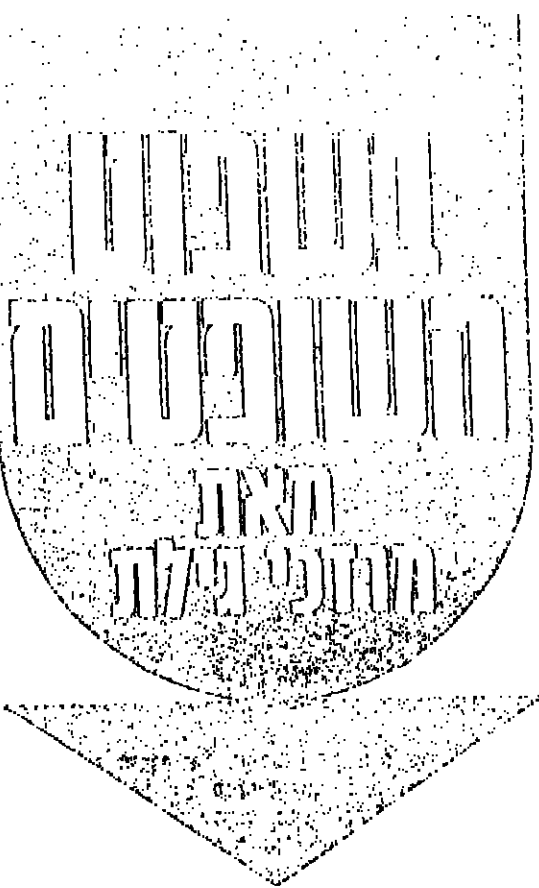
שלום רוזנפלד אינו מתסרב בוויכות. סוף סוף איש לא שאל באילו לחצים עומד עיתון, והוספתי כאשר הוא מגלה מרשיח שפירסומן עלול להוץ לאתר מבעלי...

במוריצק בשם אבי מספר כי התרשם מקטעי עיתונות ש,המחולל ומלחמת יום הכיפורים והו מתוכננים והטיב היטב עיי כל מיני גורמים, בדיחון דאמצעות ואפילו מדי נוח ערב, ולא שמעתי בשום עיתון שזה היה מחול חיובי ומסרתו ליצור תנאים שיאסרו לעם והרבי לחמור. במחיציו כדי שיכיר בנן הקרבנו את קו נרילל לכי לחשלות את קרנם של מוהיני ערב ולקרב את הליחם בו.

חיים שור: שואל מה השאלה בהתעלמן מן המסורת והאשפחה לישאל לטוים באום שלם לפני שהוא מדיק שמן שאלה למלה האצונית. אבל חששה מאוחרת, אבי מסנת את שאלתו:

למה העיתונאים נסחפו כולם אחרי העליה מקרל ואין אור לא תיין לומר את מה שאני אבדתי? השאלה נשארת ללא תשובה. וחבל. אפשר היה להסביר שהעיתונאים השנים אלי המצוי למצוא כל העלילת סאטלי יש בן לא העלת על הוצת אשירות של קנוניה מתחבבת שמחזרת כח ילי. אך הצורה היא שבטעת הדיון המניין, המגומם והתרבויו - למרות נסיון, המיצורי - לא תוארר כלל ולשאר של עיתונאי המצוי, זה שגביל מושים פריטת, אשר בת מודמלים למחוח מ-3 עיתונאים, אפשר לשכנע עליו את האמת, את כל האמת וזריכה הרבה מעבר לאמת.

כאן מציג

התכנית הכלכלית

ישנם כמה שופטים בלתי יעילים. אימיים. קשי תפיסה. שאינם מבחינים בין עיקר ומפל...
השופט כהן: במדינה בה אי אפשר להגיד לשמש מתי לבוא לעבודה. בוודאי שאין מה לעשות נגד שופט שמאחר לעבודה...
המשפטים מנסה, להחזיר את השופטים אל מסגרת החוק.

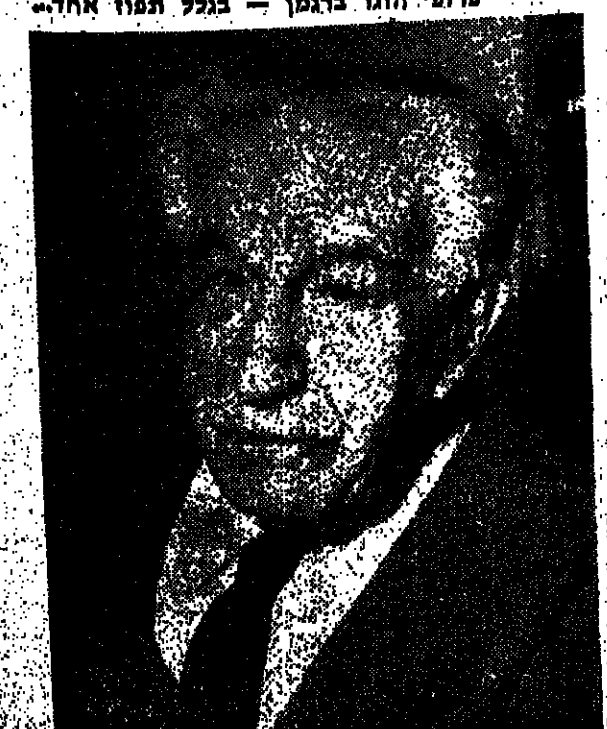
צילצול אלי השבוע מפקד בכיר בהיכלי המשפט בתיאור ואמר לי את הדברים הבאים: "אתה מותח ביקורת קשה על השופטים, על התנהגותם ועל החלטותיהם, וגורם להם, לדעתך, נזק כבד. אני מאמין שאתה מבקש, בסופו של דבר, לבנות ולא להרוס, אבל אתה בוחר לעשות זאת בדרך לא נכונה. אני מציע לך, לטובת הבעיות שאתה מעלה, להביא ברשימותיך גם דוגמא חיובית של שופט או לפחות החלטה נכונה שלו, ולתת לזאת ביטוי חולם בסידרה דוגמאות כאלה לא חסרות וחבל רק שהן אינן ראוות אור בעתון. אולי גם שופטים אחרים היו יכולים ללמוד מהן..."

הנה אם כן לדוגמא סיפור אחד, הראה כאן אור לראי שרת: במקום שנות חמישים נסע פרופ' שמואל הרנן ברג' פון (שחקר או גילי 80), בלוויית אחד מקרובי משפחתו ל"א"א — אבל זמן קצר אחרי שעזב את ירושלים, חש ברג' חמורסטר וקרוב משפחתו החליטו, איפוא, לעצור, ירדו מהמכונית, ומכיוון שבגד הירדן היה נמוך פרס — נכנסו אליו והחישבו בצל אחד העצים.

המנוחה האחרונה במקצת וכאשר הגמא התחיל להציג לפרוסטר, קטף ירדן חפץ וקלי אותו בשבילי — ואז בלי לדעת, כמובן, כי באותו פרס נרשם כבי עשרות גימיות חסונים וכי כלי הפרס הציג במקום מארג כדי ללמד את הגנבים...

ואם עסק בגימיות חסונים ופתחו נגדו חיק. הפרוסטר תדה מיד כי אבל תפוז אחי ללא רשות ואף הביע חרטת על המקרה — אבל החוקרים לא הניחו לו. הם עשו על חמי ציאה, טיפלו במקרה כשיא הרצינות, העבירו אותו לפרק לטות, וזו החלטה לגלגל לבית המשפט. הסיבה: "יש לו עניין ציבורי..."

פרופ' הרנן ברגמן — בנל תפוז אחד... סקרנות חשונה גברת כמובן וכאשר פתח את התיק, נדהם לגלות כי פרופ' ברגמן נאשם בגניבת תפוזים, הוא לא חתחיל לשמוע את המשפט, חזר ללשכתו, וזמן אילו פליאה את ערד ורובובסקי וביקש לבדק אם אמנם מדובר באותו פליטות ישיש. כאשר הסתבר לו, כי אכן זה הואשם כי חלופותיו נמצא בבר באולם בית המשפט, החמלא חלקם חשבים ואי שכיח את משפטו משפטים דרשנים וכמה פליליים: "התפוזים הללו הם שלי!" "אני לא יודע מה עשה..." "אני לא יודע מה עשה..." "אני לא יודע מה עשה..."

מעורער מבחינה נפשית

יכולתי להביא כאן, כמובן, עשרות דוגמאות אחרות של שופטים שקולים, אחרים ובנויים, אבל לצערי יש גם דוגמאות הפוכות. אני משוכנע אמנם כי מרבית ה"שופטים" היו נוקטים אותו צעד גבון שנקט בזמנו השופט בוק — אבל אני גם משוכנע, כי לפחות שלושה שופטים בבית המשפט השלום בתיא, למשל, היו לוקחים את העניין ברצינות, משיבים את ה"גנב" הישיש על ספסל הנאשמים, וזים הוראתו במשטרה ובבית המשפט, "משיעים" אותו בדין.

שופטים אלה, המוגדרים בהנהלת בית המשפט ובחוגים שונים של לשכת עורכי הדין כ"בלתי יעילים" — ולא רק בגלל החלטות בלתי נבונות, כפי שעלול להשתמע מה דוגמא הזאת — רחוקים מלענות היום על צרכי בית המשפט ולדעת שוטט מחזורי חזק בהיכל המשפט בתיא, יש להוציאם לפנסיה: "אם גם באגף האחרון של בית המשפט השלום בתיא (שבו ספסר התיקים קפון בהרבה מה של המחוזי — מ.ג.) ישנה היום סחבת רצינית, גובע הדבר מכך שמועסקים שם עדיין כמה שופטים בלתי יעילים, איטיים, קשי תפיסה, שאינם מבחינים בין עיקר ולטפל. אני יודע שלא קל להוציא שופט לפנסיה מוקדמת, אבל אם מבקש קרנו של בית המשפט, עליו למצוא את הדרך להוציא את השופטים הללו לגימלאות, ולרענן את שורות השופטים וזמן שעה אחת קודם".

דבריו של שופט זה משקפים, לדעתי, דעה הרווחת באחרונה אצל מרבית השופטים המחוזיים בתיא, ורבותם לא גם אחרים משופטי השלום: "אני בהחלט מקבל את המסקנה שבבית המשפט השלום עומדים כמה שופטים בלתי יעילים" — אמר לי אחד השופטים הללו — "ואני מבקשם אל אלה הסבורים כי הם פוגעים בשמו הטוב של בית המשפט, אחד מרג גם קצת מקורער, לפי דעתך, מבחינה נפשית ובקצתי נפשית אליו והיצעתי לו לפרוש מבחינתו. לא אמרתי לו, כמובן, מה חוקק האמיתי להצעתו וניכחתי אותה בכך שהוא עיף מהקפדוה — אבל הוא לא שוכנע. ניסיתי את כוחי מעט נוספת ואף אמרתי לו, כביכול בלתי צה, כי אין לו כבר מה להפסיד ובי במילא לא יועבר בגילו לבית המשפט המחוזי, אבל הוא לא השלים עם זאת ואמר: "מי יודע, אולי בכל זאת יחליטו להעביר אותי לשם..."

ועוד אמר השופט: "בבית המשפט השלום בתיא חס" רים היום לא סחבת משימה שופטים (השופטים זליקסון, פנל, עקבי, קירפונג, טרבייש וזר יצאו לגימלאות בי שנתיים האחרונות ועדיין לא מצאו שופטים במקומם) ואם תצרך אליהם חמישה שופטים בלתי יעילים, יסתבר לך כי שרדו כאן בס"ה 11 שופטים. שופטים אלה היו צריכים, למשל, בחודש מאי האחרון לטפל ב-2611 תיקים חדשים ואם תצרך למספר זה את 14,768 התיקים הבלתי גמורים, תוכל להבין בגלל מדוע סובל בית המשפט מסח" בתיא."

סחבת זו נגרמת אם כן גם בשל המחסור החמור ב"שופטים" (בס"ה חסרים בארץ למעלה מעשרים שופטים) אבל גם למחסור זה יש סיבה פרוזאית: הוועדה למינוי שופטים מורכבת משלושה שופטים עליונים, משני חברי כנסת, משני עורכי דין, ומשני חברי ממשלה — אבל בעוד שבחירת נציגי לשכת עורכי הדין, הממשלה וזכר הדין והליון עוברת ללא בעיות, מסתכבים הדברים הרבה יותר עם נציגי הכנסת. שני נציגות באים בדרך כלל מתמערך וממסדיל — אבל אחרי הבחירות האחרונות, כאשר פרץ המשבר הממשלתי, תבעה גזל כי איש שלה השופט העליון לעשר בניגוד חלוץ, תלוי בועדה את נציגי המסדיל.

תחילה נטו אנשי המערך להיענות לתביעה זו, אבל כאשר התחנן הסיכוי כי יעלה בידם להקים קואליציה עם המסדיל, הם חזרו בהם מהסכמם ובכנסו, "תקופת המת" נתי, והוועדה למינוי שופטים שותקה איפוא לזמן ממושך ורק באחרונה, כאשר העניל שר המשפטים החדש לחץ כבד על ירד הכנסת ועל חבריו למפלגה, החלטת בעשרת לתצב בועדה את איש המסדיל, לפני שבדו בחזרה הכנסת את אגריה מלכר מהמסדיל ומשה כרשל מהמערך כנציגות בועדה, ועתה יש להצית, כי זו תחדש מיד את עבודתה.

צעד אמין

חידוש עבודת הוועדה למינוי שופטים עשוי לשפר את תמצא בבית המשפט — אבל שיפור משמעותי יותר עשוי להחלל במסד הזה שר המשפטים החדש חייב לדק: שר זה, שנכנס לעבודתו רק לפני חודשים ספורים, הוא גיור גמור לשר המשפטים הקודם, יעקב מששון ששר, לא ולפתח עורכי הדין חולים בו תקוות רבות. שטיא הוא אדם סגור, שמרן ודיסטאנט ואולם לביקורת, ואינו דרוק נזה לעבודתו, פתוח להצעות ולרצינות חרשים, ואינו חיד או מונשא. הוא מקיים מעט מתחייב עם השופטים עורכי הדין והמשפטים הנכונים באוניברסיטאות ומנסה להעתיק, כי בתי המשפט בישראל אינם מבחינים, מקצת אחר, ואפשר להחלל להעלות מחדש על דרך המלך.

זהו נראה גם הסבת שטיא עם כניסתו לעבודה ועליל דרוק לקחת את בתי המשפט בידים, וזה גם תוספת מדע כמעט כל ביקורת שנמתחת אליום מצאת אצלו מיד ארון שקט: כאשר הושגו לו כנסת שאלות ע"י חצי ירדית באר מה לומר, והקטן לו כי נבטריין מאיכות בתיא יש לחץ עמום על קול — לא תמצא דרוק

הסחבת ב"מעולה": חיכל המשפט "טוב" ביום של תיקים, השפורים בארכיון.

ויצא למקום, עמד מקרוב על המפתח בו ובאשר נוכח לדעת כי ליכאליה יש בהחלט גלים — חורה ללא חיסוס להסאיר את הנוטרים פתוח עד לשעה 13.00 בצהריים במקום עד 1200 בלבר.

שאלת אתה הובילה את השר דרוק עד ל... חדרי השיירות של הו"ל המשפט. השר ערך במקום ביקור פתח ובאשר הסתבר לו כי המקום איננו נקי במיוחד, וזרזו לחבריה הנוטק בקיון השיירות הללו לשלם את מספר עובדיה ולחוקר שנושא חת לא יהפך שוב ל... שאלתו במקרה אחר ביקר השר בכלל רמלה וכאשר שוחח עם אסיריו וביקש לדעת מה חסר להם, ותמטע לשמוע כי כסריות הכלא אין ספרי חוקק ומשפט. השר הורח, כמובן, לשלול לכלא את הספרים האלה, ולפחות אסיר אחד, זה שהגיש לשר את חבקט, מצא בהם עכשיו עניין רב שר המשפטים החדש, בגיור לקדמ, השכיל להבין כי טיפול שורשי בשאלתו ובשופטים שהם, לכאורה, שר לים, אינו ממך את שמדו כי אם בדיק לרוע — אבל הוא הגדיל לעשות כאשר החליט, "להחזיר" את השופטים אל מסגרת חוקק השר בדין, ומסא כי השופטים חלשם הגדול אינם ממלאים אתר תקנות וסדרי טיגול שונים הקבוצים לגביהם חקק, ובמסגרתו על טיף 14 של חוק השופטים, יצא, למלומד, טיף 14 אמר כי שר המשפטים שיש יקמן את פירי והפחית של בתי המשפט, ואם כי קרדיו של דרוק לא נחזו לשעות שימש כחוק חזק, בטענה כי התיק ככך, משום מציג, כתיחלוחם של השופטים וזו החליט — לממן הסדר הטוב — לקרוא אותו אל חזל!

חוקק פירסם איפוא תקנות וסדרי טיגול לגבי עבודה ושופטים וביום חזר קצת כי על השופטים להחליט לשמוע משפטים ב"ס"ה 1330 לפחות עד השעה 13.30, ותחילת לעשות כל משפט — מדי ליום או שניים חרשים. עוד בקצו חזר, כי שופטים ומסיקים משפטים לפני השעה הקבוצה ישמרו ביקורת חזק בקשות וזמנאות ומשפטים

רשימה אחרונה בסידרה
(סוף עמוד 25)

מאז שנת ה'תשל"א

פאטמה רוצה חינוך מיני

תהיות על קבנייה של הצעירות הערביות בישראל

מאת קאסם זייד צילמה ריבה סגל

מה יש מדוע שלא נקבל פאן חינוך מיני במה אנחנו נחורות מבנות גילנו הישראליות... האם זה רע... האם בורות בשטח זה טובה יותר מידע מדעי מבוסס? לא די שלא נותנים לנו לקרוא ספר מין בבית?

זה ועוד היה, האני מאמין של 42 צעירות ערביות שיטבו במשך שבוע ימים על ספסל הלימודים בבית חביבה במסגרת קורס שאירגנו להן המכון ללימודים ערביים מחלקת החברות והמחלקה הערבית במפ"ם.

פאטמה, שעמדה על רחשי ליבן של חברותיה, המשיכה להרצות: "איננו רוצות לדורר במקום וללמוד דברים... אנחנו לא אוהות בנות שבאנו לכאן לפני שישבנו שנים. אנחנו כבר התבגרנו והתחלנו. אנו רוצות ללמוד דברים ברוח המאה העשרים."

צעירה שניה היקשתה ואמרה: מדוע לא מקיימים כאן ימי עיון משותפים לצעירות ולצעירים, לאמונה העיונית ולאבות. איננו רוצות להיות חדי-מיניות וחדי-צדיות. אנו רוצות לשבת על ספסל הלימודים יחד עם צעירים בני גילנו ולליבן בעיות משותפות לשני המינים, שעשויות להיות להן השלמות על בנינו לעתיד."

אלה הן משאלותיהן של משתתפות הקורס, המבקשות עליהן מענה ממארגני הקורס. ולא רק זאת: הן אינן רוצות שישו לוהן את הכל על טס של כסף. הן רוצות לקבל עליהן תפקיד טעיל בהכנתן הקורס לשנה הבאה.

משאלה זו העלתה בדר וחבי, מורה מגויס חלב, בשם חברותיה, וחיא לא שקטה עד שהוכתה לה שהן יחיו שותפות בהכנתן הקורסים הבאים.

מה ענין הסדר?

דומיה עוידה (צעירה דרוויה), דמות פעלתנית, מוסיפה: "אני משתתפת בקורס מעין זה בפעם השביעית, חודקתני כאן, אמנם השפע וית חידוש והקורס שונה מקודמיו, אך החדוש אינו כמו שחינו רוצות, תרבה דברים חסרים. חסרה כלכלת בית, חסר חינוך וטכנולוגיה ועוד ועוד."

לדעתי, הקורס הוא חודמנות-פן בשבילנו ואנחנו רוצות למצואו עד תום. במשך שנה חמישה אנו מחכות בקוצר רוח לקורסים אלה, כדי להוסיף נובכים חדשים לבניין שהקימונו במשך הקורסים הקודמים, במטרה לעצב למינות חדשות, רעננות, ולהדביק את רוח חוסר.

מה הביא את הבנות לכאן? על שאלה זו עונה נאשה חיא (כפר בקל) המשתתפת בקורס לראשונה: בפרטנו חסרים הרבה דברים, אין כמעט פעילות חברתית בקרב הבנות, אין גנונים, אין כמעט כלום, אנחנו קיבלנו על עצמנו תפקיד חלוצי ואנו רוצות לחזור הבית כשאחראותנו מלאה ולענות על חוסר. אני אשתדל ליישם בבית את כל מה שלמדתי כאן, אך לא אוכל לעשות זאת לבד, נוצצת לי עזרה ואמצעים."

מנהיגות לעתיד

במשך יומיים תמימים ישבתי והקשבתי קשב רב למרחש בקורס. ניסיתי לחזור קצת אחורנית ולחלול זכרונות מקורסים שקדמו ונכחתי לדעת שהבישנות פיתחו מקומה לאומץ-לב, חוסר הידע והתחממות טינו, מקומם לידע ותחמקות. וכל מרצה שלא הכין עצמו, חלב, קודם לכן הסתכן והפל תחת שבט הביקורת, ועל כך חיוני המרצים בעצמם.

במה התעניינו משתתפות הקורס? הן התעניינו בכל מה שבא ועיכלתו ואף דרשו יותר. הן לא ססו על השוליות נהפוך הוא. הן התעניינו בפוליטיקה אולי יותר מכל נושא אחר. הן הוכיחו שפוליטיקה היא להמ-חוק לא רק לגברים.

בהרצאה שנשא יעקב חון על החמורות המדיניות באזור, השימושו המשתתפות בשפה שאלות מעמיקות וצניניות. הן שאלו על תחורה הרמה הסרית, על טבת קריית-שמונה, על בעיית הפלסטינים ואף על מקומם של ממים במערך. מוד כדי קריאות ביניים ויכוח עם המרצה, דבר המקובל בקיאותן והתענינותן בשדות מוקשים זה.

חיי חברה

מה עשיתן בערביתן? שאלתי את הבנות, כמעט לא היו לנו מנא. הערבים שלנו וכן המוסלמים כאן מתערבת יפה לילן (מרמנת מנשה) - "האחראי לי קורס? משאל אותו מהי הן חלמי לישון כל ערב. הן חלמי חיי חברה פתולים ומלכר ערב אחי' שקיימנו במשותף עם חברי צוותא האחרות. כל הערבים חוכמים בעצמנו, וחלמי למע קשורת בתכנות חבירי' שקיימנו השותפות והחזקתה."

אחר החסר בחברה הערבית. בין היתר קיימנו חתונה של רעחנו צריכה להיות אופיינית לחברה הערבית ולתפוס את מקומה של החתונה המסורתית המקובלת עד כה כחברה הערבית.

ככלות הכל, ועל אף הביקורת שמתחור

מידענותנו על דרך התיכנון ועל המגרעות שהיו השעם, הן אינן מעלימות את החיוב הרב.

הן יודעות להעריך שבקורסים אלה הן נהנות מטיפול אכזרי רחם שלא זכו לו אי-פעם הבנות הערביות שלא נודבן להן להשתתף בקורסים מעין אלה.

הן מרגישות שהן יכולות לשמש כמדריכות לבנות כפריהן, ושהן הפיקו תועלת רבה בתחומי החיים השונים: בחחום החברתי והפוליטי, דבר המסייע בידיתן להשתדל לשנות את פני הדברים בכפריהן, אך הן כנילות אמביציות שאינן יודעות נבול. הן רוצות ללכלל בנות גילן וידען להשתתף בקורסים חינוכיים, כדי לצאת מכחול השידום והאופף אותן. הן רוצות להרבות ברעה ובחברה.

מי הוא, אם כן, הגוף האחראי לפעילות ענפה זו בקרב הבנות הערביות?

"אנחנו יודעות שטפים עושה כל מה שהוא עושה מתוך מניעים מצטננים-ערכיים, עשה שהו תפקידם ואף חובתם של מוסדות ממשלתיים והסתדרותיים, שלא השריחו עצבים עד כה לתת-קצת אחרי בעיותיה של הצעירה הערבית, לסימ וללאות, שיליו את הקורס מראשיתו ועד לסיומו, לא היה כמעט מה להוסיף על התמונה האנושית והרחה החוססת שאיפיינה את משתתפות הקורס, אנחנו נשארונו שברניות כי לא רצינו להכניס דברים העלולים להתפרש לכאן ולכאן."

נשיאר רק פרט קטן, אומרת יסא. אנחנו חושנו בבכעת חביבה 30 מקומות ולהשתתפונו חוסריו 42 בנות, דבר שהעמידנו במצב לא נעים כלמי הנהלת הבעיה."

* * *

כאשר קמתי ללכת ניגשה אלי מרסיל רוחנא וניקשה לטכס ציטי עצה: איך לשכנע את ההורים שיתנו לה להשתתף בקורס לצעירים ולסלים. זה הדבר היחיד שחסר לי, טוענת מרסיל.

האמנם רק זה חסר למרסיל ולחברותיה הערביות?

בתמונות: הבנות בקורס. למעלה מימין - דומיה עוידה חדרונית. למטה במצע - מרסיל רוחנא, רוצה קורס לצעיר.

ישראל נהד סין!

משחקי עמיאסיה
בטהראן
יהיו הגדולים!
שנערכו עד כה
הופעתה של
סין העממית
הכניסה מימד חדש
לתחרויות
האיראנים לא נכעו
לתביעת מדינות ערב
לנפרל את ישראל

המשלחת הישראלית משוחררת במרכז הספורט באיראן

מאת ישראל פו

הקופצת לגובה אהובה קראוטי קריביצקי, הקופץ למים יואב רענן והקלע דב ברידב עשו ב-1954 היסטוריה. הם השתתפו לראשונה במשחקי עמיאסיה במגילת, בירת הפליסטינים. מאז נעשתה ישראל משתתפת קבועה באותם משחקים הנערכים - דוגמת האולימפיאדה - מדי ארבע שנים.

שלושת הספורטאים חזרו לפני 20 שנה מגילת, ב"רכוש" גדול: שתי מדליות זהב, אחת כסף ואחת ארד. היה זה סימן מעורר לקראת הבאות. במשחקים האחרונים שתי פעמים באנגקוק, המשיכו נציגיה של ישראל לקצור תשאים ומדליות.

יש חקראים למשחקי עמיאסיה, אולימפיאדה אסיינית. ייתכן שער המשחקים הי קרובים, שיהיו בין ה-16 בספטמבר ב"טהראן, לא חק מונח זה מדויק. חול מה משחקים הקרובים אכן תהיה זו, אולימפיאדה אסיינית, עם הצטרפותה של סין שממית יותר המדינות הנחות אחרות.

ישראל מספר ו'

היה פעמים במשחקי עמיאסיה, בשתי הפעמים בבירת האילנד, זה מפעל גדול, במקד עמדת ספורטאי יסאן, מדינה זו שיגרה שיאני עולם ואלופים אולימפיים. היא נהנה לתחרויות מימד מיוחד, המשחקים הבאים למדינות אסיה משנים חדשים על ספורט. בשנת זו, בה חיו חמדי מלחמה עיר בנת-מדם, וכתה למפעל ספורטיבי ראוי לי שמו. אודות המלחמה השתקפה גם במציעי הפתיחות. לפני ארבע שנים עצרו ספורטאים קמבודית ב" מדריק, הדרום-מזרחיים שאלו עצמם אם יהיה להם להיכן לחזור כאשר שמעו על מחקפת הווייטקונג על סייגון.

ישראל השתבצה היטב במשחקים עצם הופעתה, ובמיוחד הצלחתה בבירת הספורט, גרמה לכך שמיליונים באסיה ילמדו על קניי כנה. אחת הברירות הישנות ממשחקי מילת לפני עשרים שנה מספרת כי כאשר וכתה אחתה קראוס במדליות-זהב בקטציה לנוי ב" ראינית על-ידי עיתונאי, שברם כאשר הסתבר לי שישאל אינה מחזו במצרים. הוא היה משוכנע שמותחים אותו ואין מגלים לו את האמת.

"ישראל מספר ו' - נהנו התאילנדים לר מר כאשר נבחרת הכדורסל שלנו זכתה ב" מדליות-זהב ב-1966 באנגקוק. בכל אשה סנינו יחדו התאילנדים את הישראלים, הרי מו את הבותה אמר, ישראל נאמבל ואנוי (התאילנדים אינם זכרים לבטא את זה) וכן יצא, נאמבלי במקום, נאמברי, התאילנדים וחובבים קיבלו בסבי-טנים חמים את הספורטאים הישראלים. כל עוד לא התמודדו עם בני-ארצם, באנגקוק ב-1966, כאשר ישראל אל הכניעה בגמר הכדורסל את תאילנד, עפו כקבוקים מתעצנים, עד כדי סכנת-המשות ממש. זאת למרות ששער הנקודות לטובת ישראל היה 48 (42:90). הגאות התאילנדית לא יכלה לעכל בשלון גדול כל-כך.

היכרות עם סין

בטהראן יתקיימו לא ספק משחקי עמיאסיה הגדולים והקשים ביותר. תאיראנים מירסמו כי גרשמו 350 ספורטאים מ-26 מדינות. זה מטרי-שלי, עצם השתתפותה של סין העממית וקרב לורא-גא, של סודאן, דאח, אפגניסטאן ואולי גם מונגוליה, הצלה את ערם של המשחקים למעשה תהיה זו הפעם הראשונה של מדינות אלה.

מדינות אותן חוקיעת בעבר וסירבה להתח"ר עם ישראל ככדורסל, אולם בתחרויות הקדם-אולימפיות האחרונות בכדורסל, שהיו בעיר המערב-גרמנית אונסבורג, שיחקה ישראל עם צפון-קוריאה. היה זה בהחלט מיפנס רגיל. החולסו דגלים וסמלים היו לחיחות ידיים, וכסיום זכתה ישראל בנצחון - 75:44.

המארחים מאיראן אינם תשישים שסין העממית וגרורותיה לא יתחצבו נגד ישראל. כנראה ביררו זאת קודם-לכן בפגיגה, וקיבלו

הזיכרה חיובית שלא יהיו התרמית מצידה של סין. חרם יהיה מבר אחר. בסדרצית האסיינית מיתחפות מדינות ערביות רבות, בעבר גילו אלה - ובמיוחד עיראק, כווית, סעודיה ולבנון - עיונות רבה לישראל. עד למשחקי טהראן לא היו אותן מדינות גורם רציני במשחקי עמיאסיה. הם נבלעו ולא הרגשו. ייתכן שהפעם יהיו צרות, אפרכי האיראנים, יחדו חביעות ערביות לנטרל את ישראל, מנסים לחסם את היריבים כך שלא יפגשו

ספורטאים מכדינות ערביות עם ישראלים, לפחות בשלבים המוקדמים. זאת מתוך תקוות שאחד היריבים יאבד את סיכוייו קודם-לכן, והכל יעבור בטלום. ישראל תשגר למשחקי עמיאסיה בטהראן משלחת גדולה - נבחרת כדורסל, נבחרת כדורסל וכעשרים ספורטאים בענפי-היחידים. האתגר האסייני קסם לנו - וחמיד הצלחנו בו. בטהראן יהיה קשה הרבה יותר.

חדש! מחטבכם של יצרני פסאז

פסאז'ית' מחית תפוחי אדמה מוכן בן רגע. עבווד עקרת הבית מוצר חדש שונה מכל אנסטנט או מוצר דומה שטעמת. אין שני לו בטעמו הטבעי ובקלות ההכנה.

פסאז'ית' פירה תפוחי אדמה - ישר משדות תפוחי אדמה בגוג -

פסאז'ית

מיצרני 'תפוגן' - הצלחת מובטחת

לזר

דב הציג בפני רשימה שמית של אזרחים
השאיים שביקשו לחתנדב ליחידה הסודית
וטען כי אם רק יניחו לו, יוכל לתת
את בעיית המחבלים תוך עשרים וארבע
שעות פלוס מינוס, בהתאם לשינויי
השעון המקומי.

כשביקשתי פרטים נוספים, חרצין הסגן
 כסוף חשער (מיל.) והסביר לי כי שו
 תוכנית פעולה ורכיבה מפורטת, אודות
 וכל לילות מטעמים שהצגתה יפה לחם,
 ואשר לפיה, תנצל אוגוסט את החרוב
 היוגורפי הנצמץ לבנות חסנתה. אלפי
 המחנבים יסדורו יסדור חיותיה
 לאורך הנופל עד לבנון, יחלו אורו במהיר
 שדיון לא הותר למיסוס ויתקדמו, שעל
 אחר שעל, תנצל לכל חרוב המזוה
 מתארתה. עכונה בשיעת המטאטא, בטיבת
 סגן גד (מיל.), הולך וטאטא את המחבלים
 במרש, והאר הצהירים נחזור הביתה".

בארבע ביום חיותי בבית.

דוּם-אמריקת, במלש, היא ארץ נוראית
מבחינת יחסיה למדעארכטית ולנביזיות חפצים.
אפשר לערוך שם חשוד לחתחיקו במעצב
לכל משפט זמן בלתי מובלג מעט. ממש
נוגע נש. ארצות שבחן אמיל
מענינים עיירים |
אצלנו |
טוב, ארץ אפשר בכלל להשוות | זה למר
דובר ארץ, חתנאים, והמצב, ואח
ואם עש מה ששקל בוודאי חיו מוכריס.
סתם השמנה וזויות ומרושעות. אפשר
לחששני למשך בטקט.

[illegible]

יגאל גללי

שירותיו. חלק מסכתה בגיבורים, סגן-כדל
זה לא על מה, משותפים, מתחמים בשבש-
בו, ומקרים, קוראים נוי-סטופ (החץ-מוה, מאז
המלחמה) קוראים והספקתי כבר לשכוח
איך נראית וזיכרה).

נ, אז צבא זה דבר טבעי למעשים.
העיתונים מדווחים לנו על מחומות בעורף
הכלכלי, אהנו עושים חיבה כשם שלש
מכרש-על המעון ומחליטים, שהעסק לא
משלם. בתוספת מלווה בטחון, מלחמה,
הספקת-אש ועצמאות, אז ממש לא רגבי
וכדאי לזרוק את המוקלים והמגורמים
ולפתוח בפי-נשם-על, ובגולדוץ, ושלוחת
בלייבאר ובטיקויות ערומות.

במאופו, הממדי' התגדל ודרש מאיתנו
להמשיך לשמור ביריחו, טוב, אף אלכנו
ושמרנו. אבל באמת שאנחנו עדיין חושבים,
שכל חסעק אל ירוחל, במתל שאלה.
יש לי שורח אשית, תחבטת אשית, נשק
איש"ו "וולפס" בבקוק אשית, ירויח
אחור כהנה ל, במתבה, אשית, היק",
המ"מ אמר, לי, שאפון אשית חוה סבר
שאני צודק, הממס" נשע, שחוא אשית
בידנו את תנועה.

Figure 1. The effect of the concentration of the *Agrobacterium* suspension on the transformation efficiency of *Agrobacterium* strains.

אלא אז טוב בשבילי ועדיין מתקבל על דעתם.
נכון, ובהחזקת הקישר על תנאי זהות ויחיד
מן השבועות הקודמים היה עם האמסטר
שלשבע את הצד השני לקבל את הנישוא
הישראלית החדשה כבסיס למתן מוסכם.
ידברנו לו שהאמסטרות הזאת איננה בלתי-
מתקבלת על דעתו. שכן, למעשה, הכח
נצרך להגיע עם השכן כשהוא מלפניה
הישראליות שהגיע, בשמו של דבר, חסר
הצד ומקובל על שני הצדדים. שכן ממורה
כול לשון בחסר חותם והפגלתיאטיאם,
אם הוא כלל-כך חרד לגורלם ואם הוא
כלל-כך זואל לעתידם הלאומי.

אני שמעתי לי לדרב עם אחמד גיבירלי או עם
אחיו אוחמאט - בבקשה: אני שונא לה,
אף כי נמצאים שלי להצטרפות, את שני ואת
בובולון חמה. שני הצעירים ידברו על ארץ
העלייה ונראה אותם נגיעים על מפרש על
הבסיס המוקדש על הגורר נעמית לכל אחי
העשוי העמק על יסוד הכרה הדתית.
אני שחוש בטון וחמר אינם בדיקו העצום
ממשא-ומתן: כזה - עזק החלט. אבל
נודע: אה, לעזאזל! חושב שיסגר רפאל
הגורר! חכם על פאטריסטיס אפולוניוס

אהרון בכר

שם אנשים שפותרים את כל העויות בעולם
עם ספר פתוח בידיהם הוא מכלל תשובה בעולם
שאלה. ש בעיה בודדת-יכוונת, בזוהר נראה
מכל כתוב בעמוד זה-זוהר. מה הפתרון הזה
אסור לבזבז, לטעות במלאכה חנינה -
ממנו שכל השיטה פירושה כפירה ביוצרים
בתברונות המוסכמים והמקודשים
של הספר הפתוח.
הענין חלשתי-יכוונת, למשל, היא אחד מה
עקרונות חללה. הפתרון שלה, אומרים

האנשים שפותרים את כל בעיות חטולם
ספר מהם, יום זה חלוב בחקוקת נדבך להגדרה
עצמית כהוב בספר, וכן מה שכוב בספר
א-אמר להתחבר, וזכר מה הגדרה עצמית.
במקרה הגדול, מירושלם נסיגה מיידית מן
הסחטים ויחולו סטובת הפשטיאנים;
שיבאו ויחולו מה סוב בשביכלי. ירו -
יקמו לעצמם מדינה וישיבו בה בשקט איש
למנו. ירו - יקמו לעצמם מדינה,
ויכירו למחרת על מהלחמה סטואלית בישראל
רד להכריח את תחבם חטולם, שטואלית גישה

בדידה ממני שאם החברון ח"א אדומה
אבותיהם - מדוע יפא לאו לנו נמוטוול
השוליים חסטרורים של אוץ-ישראל
השלימה. לחפן. אכלם אנשי מקטטן-השלימה
מחוסים רוב מעשיותי מאור.
ובכן, ים עשוי במדינה חרוב ככל חולצה
של רחם, ממני בספר פתח שאם-אשר
התחברת בכוונה הלגיונימות של עם השמש
התורה העצומה של כטוב בעיניו, וזה
יחיה, כמבון, גורק, יפה ומצוי מאור -
ביחוד אף כחולות השלום וקידומה מבית-
המוצות יעניקו לסידור זאת את ברכתם.

אנו בטוח שהפתרון של הגדרה עצמית הוא
 פתרון טוב מאוד בשביל ישראל. הצרחה חזקה,
 מאגנט, שמהפך את המצב הזה למורכבת וקשה,
 יותר מסובכת. וכל מה שנראה הוגיוני
 מאוד בספר - נשמע אובילי מאוד בחיים.
 אילו היו הפלשתינאים חזבוני על קדושים
 מעונים, היינו צריכים להיות מנוגלים גדולים
 כדי לא לפגוע להם את הגדרה עצמית -
 שיקימו לעצמם מדינתו וישרו בה לכל העולם
 על רוחם. מצד שני אי-אפשר למנוע מהם
 הגדרה עצמית, אי-אפשר להחליט מכותם
 למסכת הזהב השמש - ממשי שכל ההעלמות
 בואת מירושה הנצחת הישקיות באזורינו.
 בעולם של אנשים טורפים, תכרז בנחות של
 גושים שני אינם נובעים מהמרחב בעקרונות נעלים
 שרש קדש ופסוק יולאי - אלא מעממים
 של אנוכיות מוטוטה. אי תומך בהתרון מתקבל
 של דעת בני אדם, לא ממשי שכל כל-כך
 אוחז אותם, ולא ממשי שאנו ברש כל-כך
 מוטוטי. מצידו, הם יוכלו ללכת מומן לכל
 ההחזות. התנעה היא מוטוטי: אי דואג
 לעצמי, אינו הפלשתינאים למימוש
 מאוויים, אולי, וזרחה מה קצת שקט, זה הכל.

ביוון שכד, חבצית אינך מה טוב בשבילם -

על פ' סדר דברים וקדמה לחשיבות הגבולות וכן עוצמתם הכלכלית של המדינות. הכנת עומצו וזו התמחדדות צבאית מכריה. מיתור כמותו של חומות וזו הקובע וזו תת את היצור הטכנולוגי וזו את רמתו של המדינה ומערכת היחסים ביניהם, וזו את המדינה הדרוש לקיומו של כל ילום. את המדינה שבבית בחשבון שרמה הנשק וכמותו עוצמתה הכלכלית עלולים לצבור בסכרית המדינות, "גבולות הבטחון", את רואים כי משעשע קיימות אסטרטגיות שעלנו לבחור ומכריחנות (למשל: את המדינה האמריקאית) להיות כבנותו והתחשך בשאלה את המדינה). מדינות, הקודם לדעות היחסים של הגבולות מהבחינה הצבאית, את רמת היבטוח של המדינה הצבאית ומדינות היבטוח של גוש דן את גורלית מדינה.

שם שמו שטוען כי לא קיימת כל אלטרנטיבה ביחס לשימוש בנשק, הדרוש, ככל ששוחזרה תחלופת הערבים להשיג את מימניהם וזו מסקנת המחקרית. וזו היא המלחמה הבאה בהתנהגות שחמור וכן אולי להחזיר את שטח חפשי, זאת מעוגנת היטב בדרך התחמקות חשבונית, ואין אפשרות לשלם אותה בלעזל קודם את ההנהגה שבבסיס, לאמור: אפילו לערבים הערבים להשיג אותו – יש בכוחו לגנות בריאות.

הכלי בעזרתו יכולים אנו לשנות כוחותיהם
 הם - השחמור, רצונם חזק לחיות בצמצום
 שחיות אלו שני לגבור, שינוי ביוני -
 שני שלוו (שחלום), על רצונם לחיות בנו
 ואם נמנעם הם לחתולית לחרור על עינותם
 בשלישם, במקביל לחיות על שחיות
 חרוקים: חסות שמכריזו ארגון - שי מוסר

לשלוש
ובדוחות מדובר עליהם ככלולים
במפת התחנוך מצומצמים, ומביעין של
דבר תשחשון קרובים לתחומיני ממי 4-
בנינו 67, ממלא ידובר בשחשון אל רק
לחבר כמי שחשון של תחומיניני תחומיני

דרי, וכאשר נעבור שרשרת כותא על חסד
המחוררים לעצמם לעצמם לעצמם
אחוזתו אצלם-אצלם אצלם, יהיו אצלם
ביניהם כלם כלם שיהיה יהיו כלם
סוף לעבור על השאלה מה יהיו שותים
אלה, מה יצא בהם, אילו סידור יהיו
וכו"ו

והי ואלטרנטיביות הממשיית העומדת בפי
הנתיני: „גבולות המחזור עליהם אסור לנו
לחזור גם במחזור המלחמה גוספוט (אפילו)
שערכם הנצחי הממשי יהיו גוספוט (אפילו)
וכו"ו

העמדת השטחים כקלף מיקוח בתמורה
שיקרו בו צעד צעד את השלום וזר נסיון לה-
קן את הנבולות הקודמים של ח"י ביוני עמי
הסכם.

מסקנתם מכך של אנשי "השומע והמסרמג"י" — לזרז על

כל צורך בכך, משום שקיימים אמצעים אחרים מלבד שטחים וגבולות ואי-לנקוט.

שבתו למצוא קיום כאלה ששיבתו לא תהא השקט המצוי להם והלחצים והתחבירי רודו עמו בישראל. חשבו אשר לחסידי, לפסח אש"י לייח שואו זה — והשליח שחיתת בשר במס קיפת אש"י שחלתי במחשבות האבירי על חסידי מסקנות אמצעות רבני כבדות.

למלות — יישראל ובעיר הארמונות "בן

ומוחלטת, היא לא העמידה מעולה אלטרנטיב-

ומחוללת, היא לא העמידה מעולם אטרנ־טבית' בין גבולות לבין מצב עריונות או שכנות טובה. מעולם לא נאמר לה כיאלו גבולות בטחון כאלה ודרושים לנו רק אם קיימת מציאות צבאית, והיא תניחה שהמונה יתקבל על דעת כלולו או ורבונו ששנו חיים ממלא בחחושה שהסכסוך בינינו לבין הערבים אין לו ולא יהיה לו סוף. ובהנחה זאת מאד מוטעל על הדעת שאין לוחת' בגול צבאי טוב.

אך מה לעשות ועם מעט הגיון טוב אפשר להניח שקיימת אלטרנטיביות בין רמת השרון לרמת הנובולות לבין רמת הנובולות של השרון, ובה במידה שהעניינות והצבא הוא טוב, ואלו דרושים לבן גבולות נוחים מבחינה צבאית, ואילו עם רדת מחמם של המדיניות.

וגור יכולים לחסמם גם כחות מה? במידה שנקבל את התוצאה שלחוח חלק מהסיכור יגור לבין סיניות ערב מבוסס על סיכור ויכוח החוקה בסינים, ממלא חבש אפסות חתרון של הסיכור תלדה הר- מה מאד גם במידה נכונות לגמור שטים ולזה התחלמות מחלות ואח היא המלדה בקות חר-עריכת כמות, גבולות, בחור.

ובכן, אלה המוכנים לוותר על שטחים חמור-
ים ריכוז הסיכסוך מסתכנים במשהו (למען
רוב את השלום), אך אלה שאינם מוכנים
לעזוב מנתיבים בסירובם מריצה של מל-

הואיל ויעדו של המדיניות הוא ביטול נכונה של המלחמה הזאת, וברור לחלוטין כיכיתול זה כרוך בהחזרת השטחים כולם או כולם המכילים לידי הערבים, ממילא צריך תורו בין גבולות „טובים” ומלחמה בטוחה יותר בגבולות לא טובים כתנאים של הסדר קטן. ועדויות ברורות.

שוב — אם המלחמה היא ממילא בלתי-
נעצת, צודקים אלה שאינם מוכנים לכל
דור, אך אם יוכלו להתקיים מכאנים של
דור בהקשר להחזרת השטחים, אזי ואז
מרבית המלחמה.

עם שיקולים צבאיים סתורים

בסדר העדמייות הצבאי, חשיבותם של
לוח אינת כלולה בין 4 תנושאים הראשו-
ני עדיין זה זקוק לתוכחה ואני בא להב-

יו ספק, ואינו מאמין שיהיה יכוח על
כי תגורם ותחשוב בזהר במאזן הסיכויים
ו על מדינת ישראל הוא כוחו של בחינה
מקרה זה, חכונתה היא לעצמת יחידותיה,
ת ואימון שלהן, למדת כוננותו ולחכמה
כל מרכיביו כי הוא גורם לחוג על חמ-

יכול ללחום מכל גבול שהוא בשחור וזהו המכיר לצאת שם עם עוד ברוח כשהוא נאבק על קיומו היסודי, וכך גם אני.

ברצוני להראותכם במאמר זה רשימת קופר
"בחומים" מימי שש"ו 1757, בנושא, אבר
לוח בסתיו, על מצח לבסוף ולקופר את אבר
המוצאים ממבלי ביותר חבתיב המצוי
מזה 7 שנים מבלי שיתור לו אי-פעם מירוש
בתי. ולקרא המעקר בקריאה חרי המצוי
במאמר: את רצונה המשמש כעצם, בבלות
בסתיו: להתחנן לגבולות ערשנים במסלומה
שיתכן שקיימת אשורה לשרשט מסת
"אכלה" – וכן במקרה זה השתמש המצוי
המפורסם של גבולות לבסוף במצוי חרי שחז
החרי הסמלת 5–4 כמניין המצוי חרי שחז
במים. אך אם הכוונה במצבה, "בבלות בסתיו"
לקופר אכלה שרשט מסת ביותר חבתיב
ישראל ובלעדיהם חיינו רגועים חיים –
אם קיימת לדעתי כל נמוקס רצוניים לכי-
סוף מזה ז.

החשד הראשון המתעורר סביב השימוש במשקל, ובצורת בטון? עלול עשוי הוכרזו המצומצמות בעולם גדול בחינת הצביונים רק אחר מלחמת ששת-הימים. זה מזור מאמר: באמת היה פסיכיאטריסטי לגררית כי חול של גבולות שכלבדנים חיננו אינם חיים, וזה תעשהו התאמרה על לומן בו נמצאו ידיו שחיתים שנכשכו בכלל "מלחמת-ששת-הימים? האין כן רצון מדוע למצוא גבולות, אובייקטיביות? של, שצחנות כביכול? של להצדיק סיטוח של שחיתים?

וכי באמת תגיע כל תחומכם הצבאית
והיה לכל כשילובך כך לאור אותה
היה שלמות אונתו, לראשונה לא חשו
שם על גבולות; מרוד לא חשבו על
ולא דוברו על כך לפני אותה שלמות,
השטחים הללו עדיין לא היו בשליטתו,
היו טרונם אנו, קראי ומשתתפי, "זה"
"כלי אונתו", "אנו" היתה ממציא, "גבו"
במרוץ סאלה העוברים מעבר לגבולות
נו ישראל, לא היה מעלה על הכבד את
וגזול לפני אונתו מלחמתו, האמנם עד
לשם-ההוא תגזלו לנו כל כך "זה"
ממציאם שחייב גבולות שטחים, עד ש
לא חסרו של שלום ביניהם ובין העוברים
וגזולים.

אֲמַשׁר בָּם לִשְׁכּוֹת אֶת הַקֶּשֶׁר בּוֹ הָיָה
הַיָּדוּן סָבִיב הַמְּבִרָה וְנִלְכַּד הַדְּבָר
בְּיָדָהּ בְּמִדְתָּהּ בְּחֻפְזָהּ שֶׁבִין שְׁתֵּי הַמַּלְ-
אָכִים וְהַחֲרוּצֹת, הִיא כִנְרָאֹת אוֹתוֹ וְיִכְוֹחַ
הַמַּלְאָכִים מִכֹּחַ בְּיָדָהּ בְּעִתְדֵיכָּם הַקְּרוֹב: הַכִּי
כִּי אֲשֶׁרֶם לִבּוֹן הַמֶּלֶךְ וְהַחֲבִירָה
אֲשֶׁרֶם לִבּוֹן שְׁלֹמֹה

שחמשים באורו מונה בהקשר לנושא
רצו למור לנו דבר משום גבולות
ן הם חנונים למדינת ישראל עד כדי
מנה במקור ויתור על הסדר עם מדינות
סוד לנו לזרז מהם — כי בנפשו חז"ל
הסוגות חיתה במלחמת תמיר חז"ל משמעות

